

מבחר
טורים
17
גלגליים
אישיים

**RIDE
OR DIE**

אמיר הזאב שבתאי

תוכן עניינים

הגיגים דו גלגליים - 3

השכן - 11

אדוני- - 21

הפיירבלייד ואני - 26

נמאס מאופנועים - 39

מנה לקריז - 48

עכשיו כבר לא - 53

דרך ארץ – מסביב למדינה ב-14 שעות - 63

פשרות - 92

נכתב בשנת: 2016

הגיגים דו גלגליים

אחרי שעוד חבר נהרג ועוד אחד נפצע קשה בשבוע אחד, הבנתי שאתה לא יכול להיות אופנוען אם אתה לא לוקח את החיים בקלילות קצת אינפנטילית.

*** * ***

”קרן שחר ראשונה היא זמן מצוין לצאת מהבית כדי להגיע לכביש כשהוא נקי מרכבים ומרוכבים אחרים. במיוחד כשחם כל כך” – כך מנסה לשכנע אותי כרובי כדי שארכב אתו בשבת הקרובה באמצעו של חודש אוגוסט.

חבטתי אינסטינקטיבית באגרופי בפניו בחוזקה,
חפנתי בעוצמה מיליטנטית את אשכיו עד שצרח
סופראן גבוה, ולחשתי לו בשקט באוזנו שאישית, אני
מעדיף להזיע את עצמי למוות בשבת, ולא לצאת
מהבית לפני שניים קפה, מקלחת טובה, ארוחה
הגונה, סיגאר, ספל אספרסו, ופרק של משחקי הכס.

* * *

אולי אני מזדקן, אולי אני כבר לא יכול, או אולי שאני
סתם לא בכושר ובלי אופנוע מתאים, אבל אני ממש
מתגעגע לקחחחחח של סליידר הברך בכביש.

* * *

תוך התייעצות לגבי זהותו של הקורבן הדו גלגלי הבא
שלי, שואל אותי דוקאטיסט למה אני לא לוקח
דוקאטי בחשבון ולמה יש רק אופנועי 4 צילינדר
בתפריט. "אני מת על פעמות הפוס פוס פוס של לב
הדוקאטי" – הוא אומר לי.

**ענית לך שבמנועים של אופנועים, כמו אצל נשים,
אני מעדיף אותן צורחות*.**

***מנועים בעלי ארבעה צילנדרים מכונים "סקרימרים".**

*** * ***

רכבתי השבוע בלי קסדה.

**כי חשבתי שהגיע הזמן להרגיש איך זה אחרי עשרות
שנים בתוך קסדה.**

**אז שמתתי זין ומשקפי שמש, לקחתי את האופנוע שלי
– זה עם הצילינדר היחיד והגרגור העמוק, שמתתי את
הקסדה על מיכל הדלק, ורכבתי אתו נטורל.**

**שמעתי את השסתומים מתקתקים ואת פעימות
הבוכנה שמתחתי מתפוצצת בתוך הצילינדר, שמעתי
בס מאיים משני האגזוזים מאחור, שמעתי את הרוח,
את קולם של האנשים המצביעים עלי, הרחתי את
הדלק שיוצא ממיכל הדלק אל הקרבורטור מתחתי
ואת ריחו השרוף שיוצא מאחורי.**

**ואז ירדה בי ההכרה כמה שהקסדות מפלטרו את
האופנועים שלנו בדרכם אל המת.**

עצרתי בצד וחבשתי את הקסדה.

כי חייבים.

*** * ***

**”אתה יודע איך מהר נסעת? הורדת לנו את הלב יא
חוליגן” – אמר לי מאן דהוא חובש כיפה בקצה
העליות לירושלים אי שם בשנות התשעים. כביש**

שהסיבובים בו היו חביבים עלי במיוחד כשבאה לי
גיחה ספורטיבית קצרה.

ביקשתי לו שבמקום לכעוס עלי ולקרוא לי בשמות,
שיתפלל להוא שם למעלה שחברי ואני נחזור הביתה
בשלום כדי שלא יתפלל לעילוי נשמותינו.

הכעס התחלף בעיניים משתוממות, הרמזור האדום
מכעס אף הוא החליף צבעים והוריק, חייכתי,
וסובבתי את מצערת הפיירבלייד עד הסוף.

כי ככה עושים כשאוהבים.

* * *

לאחרונה ירדה בי ההכרה שאני אכן מאד אוהב
לאסוף אופנועים וששה כלים זה מספר מכובד, אבל
אני יותר אוהב לרכוב עליהם. ומה לעשות, ואם
הממון אינו מצוי בכיסך ברמת הפזרנות, אז על אלה
שאוספים, לא רוכבים.

ואני רוצה לרכוב.

* * *

”הוא סתם עומד אצלך מכוסה, תן למישהו לרכוב וליהנות עליו” – אמר לי רוכב ותיק על ה- GSXR750 המיתולוגי ממודל 86 שחונה אצלי, והעיר את הקוף שחנה אצלי בלב וקפץ מיד החוצה עצום וזחוח.

כדי להצדיק בפני האומה הדו גלגלית את השם הקיצוני של ”הכל או כלום” שיצא לי בעולמו של סמאל, החלטתי למכור את כולם. כמעט. לבד מאחד: הפיירבלייז הזועם שיילך ממני רק כשאקבר – ורצוי שיכניסו גם אותו לקבר שלי כדי שאגיע למנוחה נכונה באמת.

אז מכרתי כבר שניים. אחד מהם הוא הג'יקסר. עוד
שלושה למנאייק. BMW-S1000RR, היר אי קאם.

* * *

רכבתי לא מזמן עם מיצו. היה ברור שהוא מהיר ממני
כי הוא הכיר את הכביש ואת האופנוע ואני לא.

התחלתי טיפה ללחוץ קצת יותר כי הבנתי שאני יכול
להיצמד אליו, אבל אז החלטתי שאני מפסיק
להתחרות בעצמי וליהנות מהרכיבה כמו שסבבה לי.

אני חושב שאני אאמץ את זה.

* * *

מתישהו תמיד יגיע הרגע שאחרי שבוע עבודה ארוך
ותכנון ללכת ביום שישי בבוקר לכמה "סידורים"
ארוכי מהלך וטווח עם האופנוע ולרכוב מעט סוף סוף,
תאמר לי רעייתי שתחיה כלאחר כבוד: אז אולי גם
תביא בדרך xxx מהסופר?

וכאן מתחילה ההתחבטות ומגיעה לשיא:

אם אני עולה על ה-CBR900RR שלי, אין מצב לקנות כלום כי אי אפשר לסחוב על האופנועים שלי כלום מלבד מה שנכנס בכיסים ואז אשתי תהיה לא מרוצה בעליל כי אני תוקע לה ברז.

מצד שני, אם אסע בג'יפ וארצה את רצונה של

שתחיה, אהיה

עצבני בכל השבוע

עד ליום השישי

הבא, כששוב תיפול

בידי ההזדמנות

לסיבוב, אבל האשה

תהיה מרוצה.

התחבטות...

טוב נו, מעולם לא הייתי הטיפוס המרצה.

נכתב בשנת: 2016

השכן

חורף 1999, ליל שבת. אני רוכב בגשם הלילי הקפוא על אופנוע מבחן אומלל שאך עוד רגע יסיים את חייו ויהפוך לערימת מתכת ריקה מנוזלים ומעוכה. אני מתכווץ עוד בתוך המעיל, המחשבה נודדת אל מחוזות שמקומם לא יכירם על הכביש הציבורי והריכוז בכביש ממני והלאה. קצת לפני צומת חולון של אז, מתחת לשיחים הגבוהים שיוצאים מהגדר של מגרש 'מקווה ישראל' ושהוחלפו מאז בתחנת אוטובוס מרחיבת דעת, חונה מכונית מרצדס חדשה עם 60 ק"מ על השעון בלבד. לוקח לי חצי שניה להבין שבחושך ובגשם חונה מולי מכונית וצריך לנסות

לברוח שמאלה, אבל הבעיה היא שלוקח לי רבע שניה להיכנס בה.

המשטרה קבעה שנמצאתי על הכביש 42 מטר מהאופנוע. לא פחות, לא יותר. פקודת ההתחמקות שלי שמאלה הועילה מעט, ובמקום לפגוע כולי ברכב ממול, רק שוק ימין פוגע בצידו השמאלי של הטמבון האחורי ומתרסק לרסיסים. המעוף מעל לאופנוע קדימה מפגיש בין עצם הירך לכידון, והכידון מנצח. העצם נשברת לשניים ויוצאת החוצה מהרגל דרך הבשר וקורעת את השרירים. הבעיה היא שהיציאה של העצם החוצה גם קורעת בדרך את עורק המפשעה. לא רצוי במיוחד אם רוצים להמשיך לחיות. בדיעבד הסתבר שהגוף שלי אכן מת פעמיים באותו הלילה.

אני שוכב על הכביש הרטוב ללא יכולת תנועה, פוחד בעיקר שלא תפגע בי מכונית. בעל המרצדס הוא

הראשון שמגיע ומתחיל לדבר אתי אך מיד עוצר
מבולבל. הבחור מסתכל עלי בהלם, או יותר נכון על
החלק התחתון שלי. אני מביט מטה ורואה את הרגל
שלי שוכבת לצידי. השוק התרסקה לגמרי והרגל
נשארה מחוברת על פיסת עור בלבד, אבל אני לא
מרגיש את זה בכלל. כואב לי נוראות רק בירך והישבן
שורף לי כאילו מבעירים לי שני מבערים מלמטה.
מסתבר שהחלקתי ארוכות על הישבן, והבשר נשחק
ונחסר עד וכולל חלק מהעצם.

אני משתדל להתעלות מעל לכאב ולהתעלם ממנו ובעל
הרכב ואני ממשיכים לדבר עניינית; תזמין אמבולנס,
צריך או לא לקרוא למשטרה וכיוצא באלו. אני שוב
מרים את הראש מהכביש, מסתכל ושוב מופתע
ממיקומה של הרגל במרחב. בעל המכונית מפציר בי
שלא אזוז. הוא כבר דיבר עם מד"א והם בדרך. יש לי
הרגשה רעה: אני מבקש מבעל הרכב להגיד לי אם
אני שוכב בתוך שלולית של דם. הוא מהנהן, ואני
מבין שקרעתי עורק גדול. אי מרגיש ממש את שני

קצוות עצם הירך השבורה מתחככים זה בזה. שניה
אחר כך כבר מגיע האמבולנס, ועוד שניה אחת בלבד
חולפת והם כבר מזמינים טיפול נמרץ. החובש שואל
אותי לשמי ומה מספר הזהות שלי. אני אומר לו
שיפסיק עם השטויות כי אני בהכרה מלאה והכל
טוב, ושיתרכז בצורה שבה אני מאבד דם. חובשת
חמודה ומזועזעת מלפפת לי ביד רועדת שני חוסמי
עורקים; אחד למעלה ואחד למטה. אני מבקש שלא
יורידו לי את הקסדה כי נח לי להניח כך את הראש
על הכביש.

מגיע טיפול נמרץ עם רופא שלמזלי הוא אורטופד
מתמחה. האיש שולח מייד את החובשים מהאמבולנס
לחפש עם פנסים באיזור הרכב חלקי עצם שלי
מהרגל. בדיעבד, זו אחת הפעולות שיצילו לי הלילה
את הרגל. אני כבר קפוא ומבין ומפנים שהקור הוא
פנימי ונובע מאיבוד דם. הרופא מזרז את חובשי
הנט"ן להעמיס אותי על האמבולנס ואנחנו מתחילים
בנסיעה. נהג האמבולנס עומד לפנות שמאלה בחזרה

לוולפסון. "ללללאאאא" שואג עליו הרופא, ופוקד עליו לנסוע למיון של תל השומר. זו היתה ההחלטה השניה שהצילה לי את הרגל. אני שומע את הרופא מדבר בינתיים עם חדר המיון בתל השומר.

אנו מגיעים למיון ואני מתלונן שקר לי. אחת האחיות מלטפת לי את הראש בעדינות וצוחקת כי לדעתה אני צריך להיות מוטרד יותר מכמה דברים אחרים כרגע. באופן מיידי מחוברת לי מנת דם לווריד – אחת מתוך לא מעט כאלו שיוזרמו אלי באותו הערב. רגע אחר כך מגיע אלי אורטופד מתמחה צעיר של ליל שבת, נשוא טור זה, ומודיע לי שכל שנותר זה לחתוך לי את חתיכת העור שנותרה ואשר מחברת לי את שני חלקי השוק, ולהכניס אותי לניתוח כדי לתקן את הירך. אני מסרב. הוא מפציר בי באסרטיביות מעצבנת ומביא לי איזה טופס לחתום עליו. אני שוב מסרב והטונים שלו מתחילים לעלות. את המשפט הבא שהוא אמר לי לא אשכח לעולם: "אתה צריך להתחיל להתרגל לרעיון

של חיים עם פרוטזה". אני שוב מסרב והוא הולך
משם בעצבים.

הגוף שלי רועד כל כך חזק מהקור, שהשבר בירך
והעצם שזזה ביחד עם הרעידות שלי חופרת בווריד
הקרוע. הרופא שב, ומודיע לי שאם אני לא חותם יש
סיכוי שאני אמות בקרוב. "אז אני אמות עם רגל ולא
אחיה עם פרוטזה" – אני מודיע לו. התשובה החד
משמעית שלי קצת מהממת אותו, והוא מסתלק משם
נבוך, אולי חסר אונים.

שניה אחר כך מגיעה מטעמו אחות שמודיעה לי שאני
לא כשיר לקבל החלטה, ושאתן טלפון של הורים או
מישהו אחר שאני סומך עליו. אני שואל אותה אם אני
נראה לא בהכרה או לא כשיר, ולאחר חילופי דברים
קצרים היא עפה לבקשתי מהמקום. אני מסתכל
עליה מתרחקת, והיא אכן מגיעה אל הרופא הרע
ומדברת אתו בתנועות ידיים גדולות.

ממשיכים לחוג סביבי, לדקור ולחבוש. ואז מגיעה אלי תמי, אחות מהמחלקה האורטופדית. תמי מספרת לי שיש רופא ששמו יהודה עמית. ד"ר עמית עורך ניסוי מסוים כרגע ואני האובייקט המתאים לתהליך הניסויי. כך שאם ואסכים לחתום על טופס מסוים שמסיר אחריות במקרה של... אז היא תקרא לו להגיע מהבית ויש סיכוי להציל לי את הרגל. אני מבקש את הטופס, קורא בידיים משקשקות מקור את הנייר כדי לוודא שלא עובדים עלי וזה בעצם ויתור על הרגל, וחותם על הניסוי ללא היסוס.

מתחילים להכין אותי לניתוח. האיש, האישיות, ד"ר יהודה עמית מגיע אחרי שהוקפץ משולחן השבת אל בית החולים. כולו נועם ורגיעה. הוא שואל בחיך שאלות על קרות התאונה, ואנחנו צוחקים קצת, בעיקר עלי ועל המצב אליו נקלעתי. כל אותו זמן הוא בוחן ובודק ואז מזמין צוות נוסף. הוא עצמו ינתח את

השוק וידביק את החלקים מעשה פאזל, וצוות אחר
ינתח את הירך והעורק הקרוע שהוא ניתוח
סטנדרטי. הרופא שפינה אותי עם הנט"ן מבליח
פתאום עם חלקי העצם שאספו החובשים מהכביש,
נותן לו אותם ונעלם מבלי שאוכל אפילו להודות לו.
תמי תספר לי אחר כך שהם דיברו עוד קודם. אני
נכנס לניתוח שיארך 13 שעות תמימות ושתי
החייאות.

כחמישה שבועות אחר כך אני משתחרר מבית
החולים הביתה לאחר שאני מסרב ללכת לשיקום של
תל השומר או לבית לוויןשטיין. הפילוסופיה שלי
אומרת שבסך הכל הגוף התקלקל, עכשיו תיקנו וזהו.
לא צריך להעמיק בזה יותר מדי ואפשר לחזור
לשיגרה. ד"ר עמית תומך בי בכל פה גם אל מול
הצוות הרפואי שמתנגד להחלטה, הוא קורץ לי בחיך
ואני חוזר הביתה.

עוד שבוע עובר ואני בורח בפעם השניה מהחום העוטף אותי. בפעם הראשונה זה היה חמישה ימים לאחר התאונה, וברחתי מהמחלקה האורטופדית על כסא גלגלים עם ארבעים חום, אבל הייתי חייב אוויר וירדתי למטה ואכלתי נקניקיה בלחמניה. אחת האחיות החזירה אותי מעלה לאחר נזיפות קולניות ומביישות אל מול קהל העוברים והשבים על שהעזתי לעזוב את המחלקה.

ועכשיו הפעם השניה. למרות שירדתי בבית החולים כמעט 20 ק"ג ומשקלי עומד על 50 ק"ג בלבד, אני יוצא בהסתר מבית ההורים שלי עם הקביים ונפנה אל הרחוב. מעט אחרי היציאה משביל הגישה אני עוצר בצד עם ראש טיפה מסוחרר אחרי ההליכה הממושכת בת 20 המטרים ומחכה שהסחרחורת תעבור. אני חושב שבטח הסחרחורת היא זו שגורמת לי לדמיין שמי שיוצא מהבניין הסמוך הוא הרופא שצעק עלי בחדר המיון בגלל שלא הסכמתי שיוריד לי את הרגל, ולא כך היא. האיש מתחיל ללכת לכיווני,

נועץ מבט בערימות המתכת העוטפות לי את הרגל ומבצבצות מבעד למכנסי הטרנינג, ולא מזהה עדיין. "שלוס דוקטור – אני אומר לו והוא נבלם על עומדו בתדהמה – הרגל שלי עדיין אצלי". זו היתה הפעם היחידה שאומר לו מילה והמשכתי ללכת כשהוא עומד על עומדו.

מסתבר שהרופא המתמחה ואשתו שאך זה נישאו קנו דירה בבניין הסמוך לדירת הורי, ומאז התחלנו להתראות לא מעט במשך השנה שגרתתי שם. "אתה הלקח שאני אקח איתי לכל החיים" – אמר לי באחת הפעמים. לא השבתי והמשכתי בהתעלמות מוחלטת ממנו. לא יכולתי לסלוח לו. יכולתי רק לקוות שלמד לקח וענווה לשני ימי חייו כרופא שאמור לרפא אנשים ולא למהר לגדוע איברים.

מאז בכל פעם שהיינו נפגשים היה משפיל מבט וממהר לדרכו. אני מניח שרווח לו מאד כשעזבתי שם.

נכתב בשנת: 2021, בהשראת אפרים קישון

אדוניוויי

אאדדוניי"י... לואט מאחורי גווי פתאום מאן דהוא
בהטעמת השפה ומבהיל אותי הבהל היטב.

מיסב אני ראשי לאחורי בהפתעה לאחור, ומביט אל
הנודניק נפוח החזה ומביט בו מצודד מבט. מכנסיו
מחויטים, חולצתו התכולה מעומלנת מתחת
לבטלדרס נוסטלגי, ידיו שלובות אל מאחורי שתו,
פניו מכורכמות מדאגה מעושה, וכל כולו חשיבות
עצמית.

”האין יודע אדוני על משבר המים החמור – מטעים הוא בריש מתגלגלת את דברו – השורר בארצנו, שכך מרשה אדוני לעצמו לבזבז מים בפרהסיה לעיני כל?”

מישיר אני מבטי אליו ומודד אותו היטב. אין ספק, במכת סנוקרת אחת מכוונת היטב לסנטרו, יפול הנודניק אל הארץ ויחזור השקט על כנו – כך שאוכל לחזור לי לעבודת צחצוח מעשה המרכבה היפני הדו גלגלי הוותיק. אולם המציאות חותכת, ואני דוחק את מאוויי באחת אל מסגרת חוקית. לובש אני את ארשת הנועם שאינה מסגירה את השעמום הפנימי, ומהרהר לי שאדרבא, אולי דווקא מן השמיים נשלח זה להפיג את רוטינת צחצוח המוטרציקל.

”אולי ישכיל אותי מר”, פונה אני אליו תוך שפשוף וקירצוף החישור במברשת, ”אבל איך מצפה כבודו

שאנקה את אופנועי אם לא במים וסבון? הרי שפשוף
אוורירי לא יוכל לה לזוהמת הכביש."

"אאאדוניי...", מתנפח שוב הלה מחשיבות
עצמית של מי ששאלו לעצתו ועולה הוא גבוה גבוה
בעיני עצמו, "אין זה מענייני כיצד ינקה אדוני את
רכבו. בזבוז המים מצד אדוני משווע הוא וראוי לו
שייפסק תיכף ומיד".

"אולם רואה מר", ממשיך אני לדבר נימוסין אל לבו
תחת הכריעו באחת ארצה בקמיצת אגרוף מהירה
ושים סוף לכל המטרד, "כי את המים משתמש אני
במשורה, וכי הצינור מעיקרו, כמעט ויבש הוא".

"אין זה מענייני אדוניי", חוזר הוא לשכל ידיו
מאחורי גוו ומקפיץ הוא את עצמו על עקביו. "יחדל
אדוני מלבזבז מים תיכף ומיד".

השקט משתרר לרגע ארוך ואני מפר אותו בקול נמוך:

”ואם לא?”

”ואינם לאאאא?!!?” מתנפח הוא

”כן מר, כך שאלתי; ואם לא?”

”אז אני... ובכן.. אדוני... אני... אני... ובכן...”
מתרגש מר אדוני, הולך ובא, ימין ושמאל, קדמה
וימה, ואינו יודע את נפשו עד הנה.

מפסיק אני את עבודת הקירצוף ומפנה אליו את פני.
”מציע אני למר, כי יסוב הוא על עקביו ויפנה את
מרצו להצקת שכן אחר. מה אומר הוא? אפשרי
הדבר?”

פונה מר "אדדדוווניי" ליסוב לאחור, ראשו נפול,
סנטרו כמעט שנוגע בחזהו ופניו מושפלות. רגע לפני
שנעלם הוא לבלי שוב פונה אני אליו.

"יסלח לי מר, אבל האם ברשותו רכב"?

"בוודאי", עונה הוא. "חדיש עם כל אביזרי הביטחון
המוצעים".

"ואם יורשה לי, במחילה, לשאול את מר; כיצד מנקה
הוא את רכבו"?

"מה זאת אומרת אדוניי?" מתנפח הוא שוב. "אני
אינני כאדוני שופך מים לעיני כל בפרהסיה ומבזבז
את מימי הארץ היקרים ברחוב. לוקח אני אחת
לשבוע את רכבי למכונת השטיפה, וחסל".

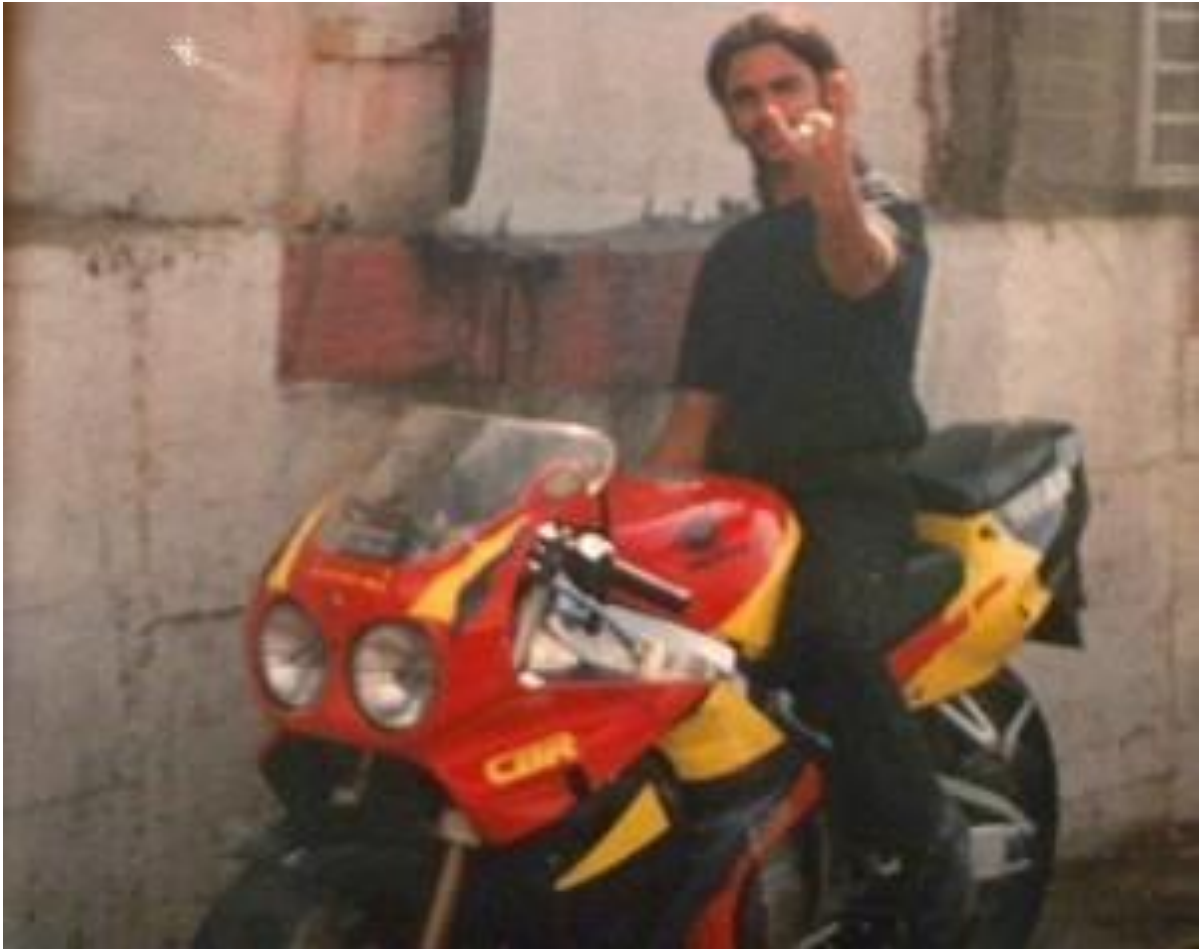
(השטויות שעוברות בראש כשאתה שוטף את
האופנוע)

נכתב בשנת: 2009

הפיירבלייד ואני

שאלתי פעם דמות מוכרת מאד מהעולם הדו גלגלי, לא חשוב שמות (גידי פרדר), אם יש אופנוע מסוים שהכי עשה לו את זה אי פעם. ציפיתי לשתי תשובות: האחת היא שברור שיש לו אופנוע כזה, והשניה היא שזה ה-R המיתולוגי שלו משנות השמונים. התשובה שלו: "יש הרבה אופנועים כאלה" הרסה לי הכל. חשבתי שדווקא 'לנו', אלה שרכבו על עשרות או מאות דגמי אופנועים שונים, יהיה את ה-אופנוע שאליו אנו מתאווים לחזור שוב ושוב.

האמת היא שסתם לא רציתי להרגיש מכור או סוג של משוגע. אלא שהתשובה של מר פרדר טרפה לי את כל הקלפים. טוב נו, אז הנה קרם לו עוד גורם שיכול להכניס אותי לנישת ה"משוגע". שיעמוד בתור.

ההיסטוריה הפרטית ויחסי האימה שלי עם הפיירבלייז הולכים המון אחורה. אחורה ממש

לימים הראשונים שהוא הובא לישראל אי שם בשנת 93' למאה הקודמת. אז, כשהאופנועים בארץ התחלקו רק ל-R-ים או F-ים ועוד כמה ימאות שהגיעו לארץ פחות משנה לפני כן, הרגעים הראשונים בהם הגיע הפיירבלייד – האופנוע המדובר ביותר בעולם באותם הימים – לארץ, העבירו אקסטזה של ממש בקרב הרוכבים של אותם ימים והאופנוע נמכר בהמוניו. אחד האופנועים הראשונים שהגיעו בשנת 93 נמסרו לידי דודי סופר, הבעלים דאז של מוסך מטאור זצ"ל. לקחתי מדודי את האופנוע לסיבוב ארוך ומפחיד שכלל רכיבה מסמרת שיער לכיוון דרום, ואני זוכר שכבר בכביש אשדוד רק חיכיתי להגיע למחלף יבנה כדי לחזור לאחר שהאופנוע נענע לי את ראשו בעצבנות שבנס לא נגמר באסון בידי הלא מספיק מנוסות. החלטתי להישאר עם ה-FZR החדש שלי. הפיירבלייד פשוט הפחיד אותי.

אבל היה שם משהו. סוג של אהבה ממבט ראשון
שלא הפסיקה לדקור בלב. ניצוץ שלא הפסיק לבעור
ולהציק. רכבתי על ה-FZR שלי ואהבתי אותו, אך כל
העת המשכתי ופנטזתי על האהבה האסורה. כמו
אותה בחורה מופרעת שיכולה לעשות לך דברים
שאתה רק חולם עליהם, אך מצד שני אתה פוחד
ממנה פחד מוות כי אתה לא יודע איפה ואם בכלל
תתעורר בבוקר (סיפור אמיתי, אל תשאלו). כך נשאר
הפיירבלייד חלום מטורף משהו, אך מפחיד.
סיפורים על התרסקויות רבות מדי שכללו יותר מדי
רוכבים קבורים או נכים שהכרתי אישית, וכתבת
מוות שחורה על האופנוע באחד ממגזיני האופנועים
האמריקאיים של אותה תקופה (כנראה סייקל, אבל
לא בטוח) שכינו את האופנוע 'יצרן האלמנות', לא
הוסיפו, והדחקתי את האופנוע הזה לירכתי התודעה
כחלום רחוק שלעולם לא אנסה להגשים. פשוט
פחדתי ממנו.

יה, רייט. שמונה חודשים אחר כך ולא פחות מ-
48,000 ק"מ מאוחר יותר שעברו תחת גלגליו של
הימאהה וישבני המצומק, והחלטתי החלטה בוגרת:
כוס אמק העולם, הסיפורים וההגיון. אני רוצה
פיירבלייד ולא משנה מה.

בועז באומל היה חבר מחדר הכושר. הכרנו
כשהתאמנו ביחד, אך הסתבר שבילינו משני עברים
שונים עוד בצבא. השיחות על החווית המשותפות
ומכרים משותפים הובילו לידידות אמיצה למדי. בועז
היה בחור תמיר, חסון, ומדהים ביופיו, ואכן התגלה
די מהר על ידי סוכנויות הדוגמנות. חוזי הפרסום
הביאו לו באופן מהיר סכומי כסף ניכרים, והוא וחבר
קנו ביחד שני פיירבליידים למרות ההתנגדות העזה
שלי. יום אחד הוא השאיר את האופנוע שלו לטיפול
6,000 במוסך אותו הכרתי לו אני, לקח את
הפיירבלייד האחר של אותו חבר, ונהרג.

בצירוף מקרים מצמרר, בועז נהרג יום או יומיים אחרי שהחלטתי לרכוש אופנוע חדש וכבר אירגנתי צ'ק בנקאי לטובת חברת 'מאיר', אך בסופו של דבר החלטתי סנטימנטלית לרכוש את האופנוע של בועז. אותו פיירבלייד היה הראשון שלי מבין שישה, כולם 93 או 94 (שנקראו אז בפי הרוכבים 93 וחצי. דהיינו, לפני שיצא דגם 94 ה'אמיתי' והמעודכן באמצע 94). מאז החלה האהבה הגדולה והרומן הכל כך ממושך שלי עם הפיירבלייד, ואך ורק אותו הדגם המקורי. בשנים שחלפו לאחר מכן עבר האופנוע שינויים, אם עיצוביים ואם תצורתיים, שהוציאו מבחינתי את העוקץ הנשכני והבועט של הדגם המקורי. הגדיל לעשות דגם 98, שעד היום הוא יושב לי בראש כפיירבלייד לכוסיות, ל wannabe's - למיניהם. אלה שרוצים ללכת בלי אבל להרגיש (ולהיראות) עם.

הפיירבלייד הראשון שלי ושל בועז לא החזיק יותר מדי זמן מעמד. כחודשיים אחר כך השמדתי את האופנוע בסדום ערד ברכיבה הראשונה שלי איתו

בכביש המפורסם, בעיקר בשל חוסר הנסיון שלי עם התנהגותו הרעה של הפרונט המבהיל. כאן גם הבנתי שמה שהימאהה היה עובר עליו באדישות ועם עין חצי פקוחה בלבד, ההונדה היה בועט בלי סליחות. למזלי יצאתי ללא פגע, ולאחר שביכיתי את האופנוע השחור היפיפה שלי, רצתי מיד עם הכסף מהביטוח לקנות את האופנוע השני ומיד הכנסתי אותו לצביעה שתהיה רק שלי – ריטואל שיחזור עוד לאורך כל השנים והאופנועים שיהיו לי. לאחר כניסה מהירה לבית הונדה ומשא ומתן על רכישת דגם ה"טייגר" המרהיב – אולי הצביעה היפה ביותר שיצאה אי פעם מיצרן רשמי כלשהו, החלטתי שאני לא אוהב את השינוי העיצובי בפנסים שהפכו להיות מרובעים במקום העגולים המקוריים, והתחלתי לחפש אופנוע משומש, מבציר 93 כמובן.

כדי לא להלאות, אספר רק שבאותם ימים רכבתי בשביל הכיף. 'בשביל הכיף' זה אומר שלא היה לי איכפת אם אני מהיר או לא. רציתי רק ליהנות

מהאופנוע וזה אמר ניסויים בבני אדם כמו למשל החלקות מטורפות של הצמיג האחורי ביציאה מפניות של הילוך שני כשהאופנוע עדיין בהטיה – גם אם לא מרשימה, ועם נענועי ראש מטורפים של הפרונט וכל האופנוע נוגע לא נוגע בכביש באופן תדיר. תדיר מדי, ברטרוספקטיבה. 'ליהנות' זה אמר לנסות ולהפיל את האופנוע מצד לצד, ממש מברך לברך – ולפעמים להתרסק תוך כדי נסיון לזה, מה שלא תמיד נגמר טוב. גם בדקתי מספר פעמים את מגבלות הבלימה בהטיה של הצמיג הקדמי. למזלי, זוגתי באותם הימים היתה בתו של אדם שחברות הביטוח לא אמרו לו לא. כך המשכתי ליהנות מהביטוח במקום להפוך למסורב עליה על הכביש. לא מעטים היו המקרים בהם האופנוע יצא מתיקון ביום שישי, והיה מוחזר אליו כלאחר כבוד כבר למחרת לאחר שיחת טלפון קצרה לביתו של דודי סופר – בעל המוסך ("דודי? אתה בבית? האופנוע בערד. בערד בשליש השלישי שלו. אתה שולח מישהו? שישתכל כל הזמן ימינה, הוא כבר יראה אותו בתעלה").

זה לא תמיד נגמר בטוב. היו כמה פעמים שגם נפגעת
ונשברתי פה ושם בכל מיני מקומות בגוף, אבל
האהבה הלא הגיונית לדגם הזה המשיכה ללא תנאי.
לתקופות קצרצרות בגדתי בו עם GSXR-91 משופר
מאד ועצבני, ועם ZX6R חדש מדגם 95, אבל מיד
חזרתי אליו. 'אליו', זה אומר אל הדגם, היות
וריסקתי גם את שני הבאים למצב של טוטאל לוס.
או אז גם הודיע לי הביטוח שזו הפעם האחרונה שהם
משלמים לי עבור האופנוע ומצידם אני יכול ללכת
קיבינימט. האמת? צודקים.

משום מה האופנוע הרביעי החזיק מעמד הרבה זמן.
אולי בגלל איום הביטוח, אולי כי כבר הייתי מנוסה
ברכיבה במסלולים באירופה עם הדגם, אולי בגלל
שעברתי לתפקיד כזה שלא ממש איפשר לי את הזמן
לרכיבה, אבל האש הספורטיבית המוטרפת והלא
רציונלית שככה ונהיית סתם מרכיבה מהירה

וחלקה. כך עברתי את השנים 97 עד 99 ללא תאונה ועם אופנוע שלם לחלוטין. אלא שבשנת 99 עשיתי תאונה תוך עירונית עם אופנוע אחר בזמן מבחן דרכים ל"בייקס" עול הימים זצ"ל, ששלחה אותי מרוסק למנוחה כפויה של כמעט שנתיים והפיירבלייד נמכר. הפיירבלייד הראשון שמכרתי, וגם האחרון.

מאז נשאר הפיירבלייד חלום מרוחק. במהלך השנים החלמתי, התחתנתי, ילדים נולדו. כמוכן שחזרתי לרכב, רכבתי על כל האופנועים החדשים שיצאו מיפן, מאיטליה קוריאנה וסין והגיעו ארצה, רכשתי את האבא הטוב של כל אופנועי הספורט המודרניים – ה-GSXR-750 ממודל 86 ושיפצתי אותו למצב של פחות או יותר אופנוע חדש, אבל אף אחד מהם לא ממש עשה לי את זה ברמה שנטשתי את חלום הפיירבלייד והפסקתי להתגעגע אליו. ואז ירד לי האסימון: אני איש של פיירבלייד 93 ואני חייב להפסיק ולהילחם בזה. יותר טוב להתרכז במציאת אופנוע מתאים.

שנה וחצי אחר כך נפלה ההזדמנות. ודווקא אופנוע
שעזרתי בזמנו לחבר להביא ארצה ביבוא אישי
מארה"ב.

התכנון המקורי היה לשלוח את האופנוע ישר לצבע
בידיו האמונות של אומן הצביעה (אין לו הגדרה
אחרת) ארז דרור – איתו אני הולך יד ביד עוד מתחילת
שנות ה-90, ולאחר מכן להתחיל ולתור ברשת אחר
החלקים שאני רוצה להחליף, אבל לא יכולתי
להתאפק מלרכב על המפלץ. יום אחרי ש"הוא"
הונחת אצלי בבית נגנז הקטנוע, והשור הזועם הועלה
כלאחר כבוד אל הכביש למסע רודיאן מחודש.

בשלב מסוים בער שוב ניצוץ הייחודיות וצבעתי אותו
מחדש בצביעה הייחודית רק לאופנוע שלי, אבל
בחודשים שבילינו אחר כך עברתי שינוי שהולך עד
היום, כשנתיים אחרי (היום כבר 15 שנה): אני לא

ממש מסוגל לגעת בו. אני רואה אותו עומד מולי גאה, על חלקיו המקוריים, ואני מרגיש כאילו אפגע בו אם אחליף לו משהו לאיזשהו חלק חליפי. קשה לי שלא להאניש אותו, להזדהות אתו ולהקביל אותו אלי: שנינו התחלנו את דרכינו הדו גלגלית הכבדה בערך באותו הזמן, שנינו חבולים פה ושם, שנינו נושאים בגאווה טיפשית צלקות המעידות על מורשת הקרב וניסיון החיים הדו גלגלי שלנו, שנינו עברנו מערכות יחסים כואבות ואוהבות עד שהגענו זה לישבנו של זה. אך למרות כל השנים, שנינו עדיין ולמרות הכל, שני סוסי פרא שצריכים יד בוטחת, מיומנת, אמפתית ומבינה כדי לרסן, אך מחפשים כעת מערכת יחסים זוגית, יציבה ובתקווה להזדקן ביחד.

אני עדיין מביט באופנוע ואוהב אותו כמות שהוא כמעט עד דמעות התרגשות: האופנוע הכי יפה בעולם, ובעיני האופנוע היפה ביותר שיוצר אי פעם – ויסלחו לי אוהדי ה-916. אולי מעט מצולק, אולי אין לו את כל הכח שהיה לו כשהיה עול ימים ושנים, אולי

יש חזקים ממנו, אבל הוא עדיין הדבר הכי מפחיד
והכי רע בשכונה. זה שאתה לא ממש רוצה להתעסק
אתו. עדיין הכי יפה, הכי מרגש, הכי פראי, הכי דורש
גבר בשל על גבו ולא ילד פוחז, אותו יזרוק לדמם
למוות בהזדמנות הראשונה שתהיה לו. בדיוק כמו
שעשה כל כך הרבה פעמים אז, לפני יותר משני
עשורים.

נכתב בשנת: 2016

נמאס מאופנועים

**"תגיד, אתה עדיין נהנה מרכיבה?" – שואל אותי
ינוקא בשיחת טלפון טראנס עירונית.**

**"עדיין?" מה זאת אומרת "עדיין"? ברור, בכל
הזדמנות, למה?"**

"חשבתי שאולי נמאס לך"..

אני לא מבין. מזהומרת נמאס?

"תגיד", אני נושף לו לשפוף, "מה עובר עליך?"

**ובכן, מסתבר שהשאלה לא נשאלה בעלמא. יום אחד
מסב הינוקא שלנו עם כמה אושיות מוכרות מאד**

**מתחום האופנועים הישראלי מסביב לשולחן על
ארבע כוסות (בירה), והנה אחד מהחבריה העליזה
פתאום מפתיע: "לא בא לי יותר לרכוב על
אופנועים."**

**והדברים הללו לא נאמרים על ידי 'אף אחד' אנונימי
לא מוכר, אלא על ידי אושיית רכיבה, אחד הרוכבים
הטובים ביותר שיצא לי להכיר אי פעם, רוכב המבחן
הטוב שהכרתי, מוכר היטב כבר המון שנים בענף,
העמיד דורות של רוכבים, מדריך אישי לאלופים
פוטנציאליים, איש שכבר שכח מה שאני עוד לא
למדתי.**

והוא גם האיש הכי נחמד בעולם.

ונמאס לו מאופנועים.

**אושייה שניה ומוכרת יושבת סביב השולחן ולוגמת
מהבירה. בין לגימה ללגימה מספר גם הוא שלאחר**

שנים של רכיבת שטח והשתתפות פעילה בתחרויות – כולל בצד האירגוני, יצא לו הכיף מרכיבה ואופנועים. הרגיש שמיצה. "עשיתי כבר את כל איזורי השטח המוכרים ואלה גם שלא מוכרים, והרגשתי ששוב ושוב אני חוזר על אותו הדבר ונמאס לי". בסופו של דבר מכר הבחור את אופנוע השטח הספורטיבי שלו כשבבלבו אמר אומר שלא לשוב. מידי פעם אמנם החיידק שב ודגדג, אך כבה מיד כשנזכר שרכיבת שטח כבר משעממת אותו. יום אחד דפק לעצמו בראש, חישב מסלול מחדש, המיר את החישוקים הגדולים באופנוע כביש וחישוקי "17, הצטרף למועדונים רלוונטיים, וחידש את ההיכרות שלו עם עולם הכביש לסופי שבוע בלבד. "ככה חזר לי הכיף ועכשיו אני שוב נהנה מהרכיבה ומחכה לה" – הוא אומר.

אבל ינוקא עדיין תקוע באושיה הראשונה. "כנראה שאהבה לאופנועים היא לא משהו שאינו בר חלוף" – ממשיך ינוקא בתהייתו הטלפונית. "אולי בשלב

מסוים, אחרי כל כך הרבה שנים של רכיבה, מתישהו פשוט נמאס מאופנועים? ככה זה נראה. אני גם חושב ששלושתכם, שהתעסקתם כל כך הרבה ברכיבה, מכירה והדרכה, ירד לכם מתישהו החשק לרכוב ומאופנועים בכלל כי זה הפך למקצוע. נראה שזה מתכון מצוין לאבד את החשק ממה שאתה אוהב לעשות" – הוא אומר 'ובאותה נשימה מסיק הוא שגם לי נמאס מלרכוב.

אז כן, ברור שהיו לי ימים שלא בא לי יותר לעלות על אופנוע. אני זוכר במיוחד ימי מבחן רותחים בהם התבשלתי בתוך חליפת העור, ימים בהם הצמיגים מתמוססים ומאבדים אחיזה תחת החום הכבד, והפיירינג של האופנוע דואג שהחום שנפלט מהמנוע יבשל לך את ביצי החופש. מנגד, היו ימים קרים שכיווצו את אותם אשכים בדיוק, ולאחר 400 ק"מ של מבחן הגעת הביתה רטוב וקפוא. היו אופנועים שלא בא לי לרכוב עליהם אבל עשיתי את זה כי הייתי חייב. מקאסטומים למשל מעולם לא נהניתי, ובסופה

של תקופת ה"בוחר אופנועים" שלי, כבר לא רציתי להסתכל יותר על אופנועי מבחר. זה נכון, נמאס לי אז מלבחון אופנועים חדשים וזה נכון גם כיום. אני עושה את זה מ-א-ד במשורה. צודק ינוקא, כשזה הופך להיות מקצוע אתה מאבד את החשק לרכוב בשביל הכיף.

אבל להפסיק לאהוב רכיבה בכלל? מה פתאום?! איך אפשר להפסיק לאהוב משהו שהוא תקוע לך בנשמה? אם אני אוהב לרכוב על אופנועים? מה זאת אומרת? מת על זה. ולמרות העיסוק שלי שדורש את הג'יפ צמוד לי לתחת, אני עושה כל מה שאפשר כדי לרכוב עליו כמה שיותר. מסדר פה, מארגן שם, מתכנן הכל מראש, רק כדי שיהיו לי עליו עוד כמה שעות של חסד. מעולם לא נמאס לי לרכוב. לא חסרות שבתות בהם אני לוקח את הפיירבלייד לסיבוב של שבת בבוקר, ונהנה מהרכיבה בדיוק כפי שנהניתי ממנה גם לפני 20 ומשהו שנים על אותו דגם בדיוק. ואפילו שאני רוכב כיום במהירויות נמוכות מבעבר, זה לא

מוריד מהכיף שלי מרכיבה על אופנוע או מהאהבה
המטורפת שלי לכלי הזה ולחיבור אליו שמתבטא
בכביש שזורם לנו יחד תחת הצמיגים.

אני מפתיע את ינוקא עוד יותר ואומר לו שלולא
אילוצי תקציב, הייתי קונה עכשיו, אבל ע-כ-ש-י-ו,
F4 או CBR1000RR חדש, כדי שאוכל לרכוב אפילו
יותר.

אבל אני מבין את אותו אחד שפתחנו איתו. האיש
הפך את האופנועים למקצוע שחוזר על עצמו
רפיטטיבית וללא הפסקה. שוב הדרכה ושוב מגרש,
וחם, והטקסטים חוזרים על עצמם והמודרכים
והאופנועים שלהם הופכים להיות מין סרט נע של
איש ואופנוע. את ההדרכות הוא דווקא אוהב, אך
דווקא בשל כך אם יש משהו שהוא לא רוצה להסתכל
עליו בסוף השבוע, זה בדיוק הכלי הזה שהפך להיות
עבודה נטו במשך עשור וחצי. בדיוק כמו הבדיחה על

הגניקולוג ההוא שמגיע הביתה והדבר האחרון שהוא רוצה לראות הוא את ה... של אשתו. למי יש עוד כח לרכיבה על אופנוע בסוף השבוע כשכל מה שאתה רוצה זה קצת שקט מהמיית מנועים?

תוך כדי הכתיבה אני שם לב שבסופו של חודש אוגוסט השנה, ימלאו 30 שנה בדיוק מאז הנפתי את רגלי מעל לאוכף האופנוע הראשון שלי. אז האם נמאס לנו, כאלה שרוכבים כבר עשרים ושלושים שנה על אופנוע מאופנועים. יכול להיות מצב כזה?

אני טוען שלא.

לדעתי, דווקא אלה שרוכבים כבר כל כך הרבה שנים, הם אלה שלעולם לא ירדו מאופנוע אם תהיה להם ברירה. דווקא אלה שנמצאים על אופנוע כל כך הרבה שנים, הפכו הם והאופנוע להיות ישות אחת בלתי

נפרדת, וזה לא משנה אם אלה רוכבים של יום יום או של סופי שבוע. הם תמיד ירצו אופנוע. אושיה ב' דלעיל מוכיחה את זה במעשיה. אי אפשר להתנתק מרכיבה אחרי כל כך הרבה שנים. פשוט משנים פאזה. גם אני שיניתי את ההנאה שלי מרכיבה סופר ספורטיבית לרכיבה מגוונת למדי, כולל שיוטים קלילים שבעבר הייתי משתעמם מהם למוות, והיום אני נהנה מה"וּוּוּוּוּוּוּ" של המנוע למטה. אלא אם כן אתה לחוץ לתוך העשיה האופנועית כמו מלפפון מוחמץ בקופסת שימורים.

וזה בדיוק מה שקורה ונכון לגבי אותה אושיה א', ואני מכיר אותו לא מעט שנים שבחלקן גם עבדנו יחד ורכבנו יחד וכתבנו יחד. יש אנשים, כמוהו, שאופנועים טמועים וטבועים בדמם והוא אחד מהם והוא יודע את זה. רק תנו לו חודש גמילה! רק נתקו אותו מאופנועים לחודש, לפרוש למקצוע אחר כזה שלא דורש התעסקות ברכיבה מקצועית ביומיום, להגיע לעבודה עם מכונית, לעמוד בפקקים,

להתעייף, לקלל, לראות על מסך המחשב עולמות
אחרים, להפגש עם אנשים שלא הניחו מעולם עכז
על אוכף דו גלגלי, רק תנו לו סביבת חברים חדשה
והגעגוע לשני גלגלים ומנוע כבר יכריע אותו והאיש
יעוף לקנות אופנוע שיוכל ליהנות אתו ולנקות את
הראש בסופי שבוע.

גם הוא, כמוני וכמו אושיה ב', לעולם לא יוכל
להתנתק. זה כבר מזמן הפך לחלק מה DNA שלו.

ישנם כאלה שכן, יורדים מאופנועים, אבל הם היו
מראש בפאזה אחרת. באו ליהנות, רכבו תקופה
ונעלמו. וישנם האחרים, אלה שהאופנוע הוא חלק
מהם. אלה, לעולם לא יוותרו על אופנוע.

נכתב בשנת: 2004

מנה לקריז

לפעמים מגיע חודש שבו לא יוצא לי לרכוב הרבה. הרכיבה היומיומית על קטנוע כמובן שלא ממש נחשבת, אם כי גם כאן אפשר להוציא מהתנהגות הכביש הסמרטוטית דברים לא רעים. אבל זה לא אופנוע. וזה בסדר בדרך כלל.

דווקא בשנתיים האחרונות רכבתי הרבה יחסית לבעל משפחה שמקדיש שבתותיו למשפחה המורחבת. כל שבת שניה בערך יצא הפיירבלייד ממאורתו לרכיבה, והרכיבה כצורך מגיעה על סיפוקה. לפעמים יוצא גם

לא לרכוב חודשיים או שלושה ואז אתה מתחיל להיות חייב לממש את הצורך שפתאום חסר לך בחיים. צרכים מעין אלו מגיעים למזלי בימים בהם אני גם יכול לממש את הסיפור. למשל בסופ"ש בו החובות המשפחתיות נסתיימו להם, ואז מהבוקר אתה מתחיל לספק את הצורך בארבעה צילינדרים וקליפ-און. הראש צריך את מנת ההרגעה שלו שמגיעה באופן לא מוסדר אחת לשבועיים, חודש, או אף לחודשיים.

ואז זה מתחיל להדהד לך בראש. לא לרכוב חודש. אני מניח שאם לא הייתי מחליט מראש לא לרכוב חודש וקצת, לא היה קורה כלום. זה כבר קרה בעבר, זה יקרה בעתיד, וזה לא שאני מתנהל ביום יום עם ארבעה גלגלים. גם שני גלגלים בקטן זה שני גלגלים. אבל כנראה שכשאתה יודע מראש שלא תרכוב בקרוב, אתה מתחיל לחשוב ר-ק על זה. כל יום, כל שעה, וזה מתחיל להיות עניין שממש מעסיק אותך. כל אופנוע שעובר לידך גורם למחשבה שלך לנדוד

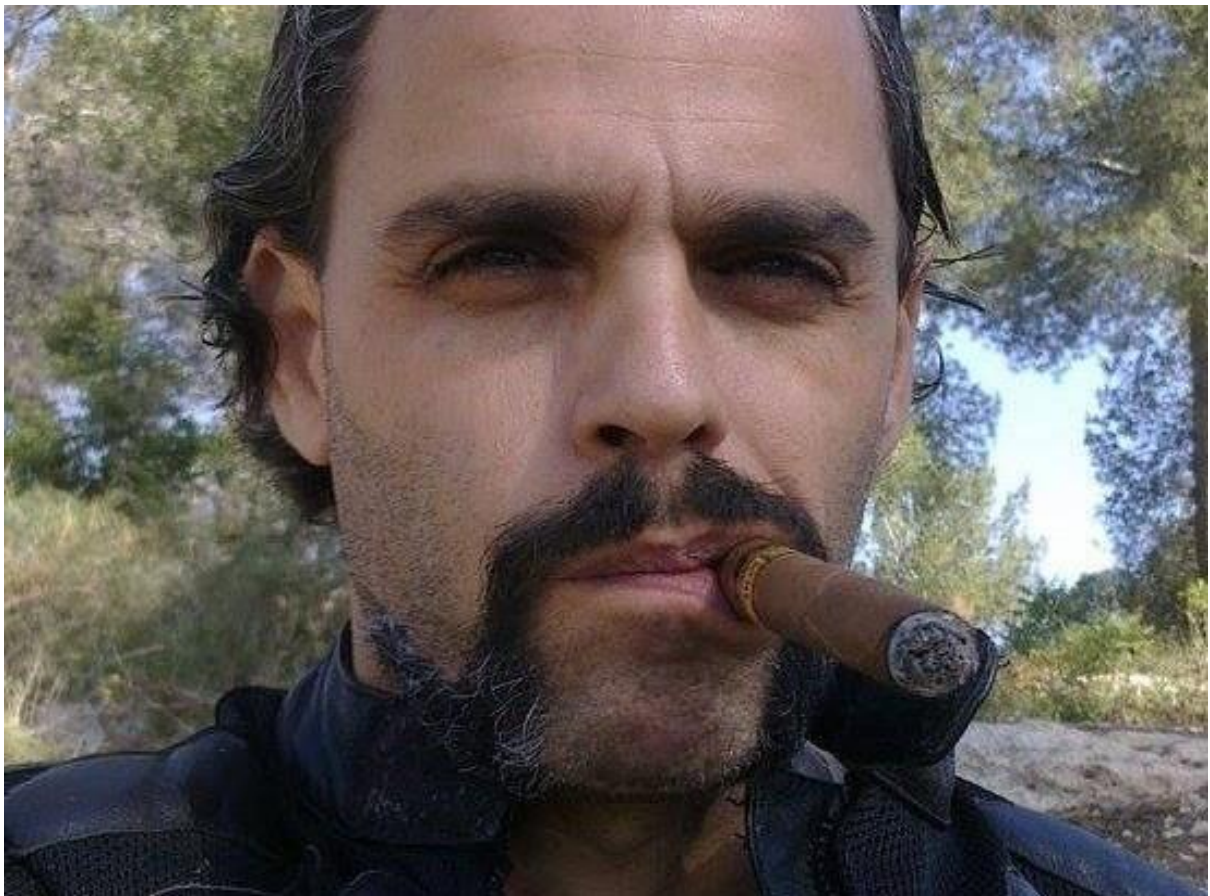
לאופנוע הפרטי שלך ולרצון להיות מעל גלגלי ה-17
שלו שמתגלגלים מתחתיך במהירות. העבודה נפגעת,
כי אתה לא מרוכז. אתה נפגש בפגישה עסקית,
ומספר על האופנועים שלך – למרות שהצד השני
לגמרי לא בעניין.

יום שישי מגיע ופתאום זה קורה:

אתה חייב את זה ע-כ-ש-י-ו. בלי שום מחשבה
מקדימה אתה הולך לארון, מושך את הקסדה
הראשונה שנופלת לך לידיים, מפריח לעומת גבותיה
המופתעות של אשתך נשיקה באוויר, הולך לאופנוע
שלך מעשה רובוט, פותח מנעולים, מוציא את
האופנוע, המפתח מוכנס אל החרוץ, החניה התת
קרקעית רועדת מהצליל הפתוח של הפיירבלייד בן
הזקן, ועם מכנסיים קצרים וכפכפים אתה עולה על
האופנוע ונוסע לכביש ירושלים תל אביב לכיוון בית
שמש וחוזר ימינה דרך אשתאול בסתם נסיעה רגועה

אך הכרחית. היצר האופנועני חייב לבוא על סיפוקו המיידי.

אט אט, ועם הקילומטרים והנופים העוברים ואינם שבים, מתחיל לזרום בעורקים הרוגע, והשקט מתחיל לחזור לראש. שאיפה עמוקה בקסדה פתוחה מהאוויר הנקי של יום שישי בצהריים עושה איתחול מחדש לנפש ולראש, מבט על הנופים עם יד אחת על

המצערת ויד שניה נשענת על מיכל הדלק מרגיע את הגוף הקפוץ ומשחרר אותו.

עוצר בצד הדרך, נזכר ושולף את חצי הסיגר והמצית שנשארו בזנב האופנוע מרכיבות קודמות, מתיישב על תלולית עפר בצד הכביש, ומשחרר עשן במשך 20 דקות. אין טוב מכך באותו הרגע ואתה מוצא חיוך דבילי מרוח על פרצופך אל המכוניות החולפות ומבט שוכניהן מופתע למראך.

הדרך בחזרה הביתה עוברת לאט לאט וכאילו על ענן, כיאה לשלווה העוטפת אותך שוב כבמתוך חלום מחוייך. אתה נכנס לחניה רגוע ומאוהב במכונה הזו שלך, ופותח את דלת הבית רפוי ורגוע ומרוצה.

קיבלת את המנה. אפשר לחזור לשיגרה.

נכתב בשנת: 2013

עכשיו כבר לא

זהירות! הטור הבא משעמם ונולד במקלחת בדרך חטא בדרך לסעודת ליל השבת. פחות משעה עברה מרגע שנהגו הדברים בין שמפו לסבון עד לרגע בו קיבלו צורת אות. את השיחה הבאה שתובא כאן, ערכת ביני לבין תאי המוח המתדללים וכלים שעוד נותרו לי בראש. שיחת בירור והבהרה זו, נערכה כנראה לזכר 44 שנות חיים שכבר עברו להן מתקציב ימי חיי בעולמו של הקדוש ברוך הוא (ושל לוציפר התותחחח). להלן השתלשלות לא כרונולוגית לדרך בה הגעתי ביני לבין עצמי למסקנה מעניינת והיא אחת: לא מעניינים אותי יותר אופנועים חדשים.

ובכן, לא. לא לגמרי ולא כל כך חד משמעית. אם היה לי תקציב, היה חונה לי מתחת לבית אופנוע ספורט חדיש מהמעלה הראשונה. ה ZX-10 האחרון נראה לי כהולם אותי במיוחד, והייתי שמח לו היינו מתכבדים זה בנוכחותו של זה ושמים טבעת זה על משנקו של האחר. לאחרונה אף נכנסתי בדרך מקרה לסוכנות הונדה וכמעט והתפתיתי לשים כסף על CBR1000R בן שנתיים במצב ח-ד-ש. אבל זה, כי אני רוצה שיהיה לי אופנוע ספורט בעל התנהגות משובחת של הדור האחרון. מה שלא מעניין אותי יותר היא ההתנסות.

עד לפני כמה שנים אלה היו חיי. רכיבה על אופנועים חדשים שלאחרונה צצו ונולדו לאוויר העולם והגיעו לארץ הקודש ולישבן רוכבי העם הנבחר. 'רוכב מבחן' קוראים לזה בישראל, וזה אומר שבחום של 40 מעלות כולל צלזיוסים מלאים ו-666 אחוזי לחות, בדיוק

כשכל ניס, וריד וזקיק שיער, זועקים לך "טעות. עזוב, התבלבלת, מה אתה אומר על בריכה או ים?" אתה עוטה על עצמך חליפת עור עבה וממוגנת למוות, כפפות, מגפיים וקסדה סגורה, וכך, לאחר יומיים של רכיבה, ולאחר פרק צילומים מייגע ושנוא כשאתה מבוסס למוות בתוך הזיעה של עצמך ולאחר שנוספו שני ק"ג של זיעת אפך למשקל הקסדה, אתה יושב בערב לכתוב את רשמך בעיניים עצומות, אינפוזיה מחוברת לוריד, כרית ג'ל קרה מתחת לישבן הדואב, רגליים בקערת מים ושקית קרח על המצח. אחר כך אתם מתפלאים שהתפזרתי לחלקים מצחוק כשאמרתם לי שאתם מקנאים בי?

אבל האמת היא שהיה במה לקנא. אני, ככל רוכב מכור, התעלמתי התעלמות גמורה מהחום המהביל, מהרוח הקרה בחורף ומקשיים פיזיים באופן כללי. כל מה שרציתי הוא לרכב על המפלץ התורן שחנה מתחת לבית. כלום אחר לא עניין אותי. הסקרנות של

**איך מתנהגת הבהמה שם למטה וההתרגשות מאיך
שהיא מאיצה, מחקה את כל הקשיים שבדרך.**

ועכשיו כבר לא.

**לאחרונה ישבתי עם חבורת מכובדת למדי של
רוכבים, בהם אחד המוכרים ביותר בישראל ושטורח
לרכוב ולהעביר את רשמיו על האופנועים היקרים
והטובים ביותר שמגיעים ארצה. כדי להוסיף חטא על
פשע, הוא לעיתים גם רוכש מי מהם, ורשימת
האופנועים החדשים שרכש בשנים האחרונות יגרמו
לכם להעמיד אותו מול כיתת יורים רק בשם הקינאה
הטהורה. עוד היו שם רוכב מירוץ ישראלי שעושה
חיל בחו"ל, שני מדענים – האחד פרופסור חוקר
בתחום שקר כלשהו במכון ויצמן (וכותב גם באתר
זה), והשני ד"ר לאסטרופיזיקה יוצא נאס"א.
לקינוח, ישב אתנו רוכב צעיר אך בעל נסיון, שלמחרת
יצא למבחן הדרכים הראשון בחייו. מלבדס, היו שם**

רוכבים מכובדים אחרים, אך מטבעו של פאב אתה מתחבר לאלה שאתה מכיר יותר, ויותר חשוב, שאתה מסוגל לתקשר אתם מבעד לדציבלים.

השיחה בחלקה הגדול נסובה, איך לא, סביב אופנועים. אותו רוכב הראוי לכיתת יורים בה גם אני מוכן לקחת חלק כמתנדב (מיצו, תתמודד), סיפר על הפאקים שהוא מוצא באופנועי המבחן, הרוכב הצעיר מלמל משהו על אופנוע המבחן שחנה בחוץ, שמות וכינויי דגמים עפו כמטחים מצד אחד של השולחן לצידו השני, ודיונים מעמיקים על אלקטרוניקה ודיגיטציה וגרנד פרי והספקים וזוויות ומשקלים הוטחו בהתלהבות אל השולחן ובאוזני המאזינים והמתדיינים, בדיוק באותה התלהבות בה רכבה חבורת השמנא וסלתא על האופנועים המדוברים. ואני?!?

אני הנחתי ראשי בן ידי, לגמתי עוד מהבירה הקרה,
ובהיתי במלצרית עם שמלת הקיץ הקצרה והמחשוף
העמוק שגילה עור לבן ומתניים מטריפות ושירתה
את השולחנות ליד. התעוררתי בחלקים מסויימים.
כשדיברו על אופנועי שנות השמונים כדוגמא ל... או
בהשוואה של רוכבי המוטו GP דהיום לאלה משנות
ה-90 וכיוצא באלה. הפרופסור שבחבורה סיפר על
הגוצי האחרון שקנה והשיחה זלגה אל עולם הגרנד
פרי של אז בהשוואה לזה של היום. או אז נשכחה
המלצרית, נשכחו מותניה וישבנה המעכס, ונחשולי
להג פרצו מפי כזונאמי המאיים להחריב את הפאב
כולו. אז? ז-ה רק מה שמעניין אותי, וואלה?! ואני
בכלל לא ידעתי.

בדרך הביתה ירד לי כרטיס ה SIM (אסימונים הם
כ"כ אייטיז שזה למות): אני חי בעבר. ההווה הדו
גלגלי מעניין אותי דרך פריזמה מאד צרה של איזה
אופנוע הייתי רוצה שיהיה לי, כמו אותו ZX הנ"ל,
אבל רשימת האופנועים שאני חולם עליהם הם

בעיקר אופנועי עבר. עזבו אותי מדוקאטי פניגאלי.
תנו לי 916 מדגם '94 ותראו איך אני מאושר. שימו
לידי OWO1 ותראו דמעות של ילדה קטנה זולגות על
הלחיים כשאני מלטף לו את הקימורים. ואם יזדמן
לי ככה לשים יד על RC-45 (בתמונה למטה), כנראה
שלא אוכל לשאת זאת יותר וחרחורי גסיסה ינבעו
מגרוני החנוק.

מחד גיסא, אולי אני מתרפק על העבר כי פשוט כבר יש לי עבר. מצד שני, איך אפשר להסביר שמהו שכל כך חשקת בו, התאוות אליו כנרקומן, הרצון הזה לרכב על כל(!!!) אופנוע חדש שנוחת כאן, איך ז-ה נעלם? איך יכול להיות שאופנועים, שלכל הדעות הם הטובים ביותר שיוצרו אי פעם, אופנועים שזליגת הטכנולוגיה מעולמות המירוצים אליהם בולטת באופן מוחשי כל כך, איך יכול להיות שאלה, כבר לא מעניינים אותי יותר? איך יכול להיות לעזאזל שלא היה לי חשק לבזבז שעתיים הלוך וחזור כדי לרכב על RSV - נשבע לכם שגם זה קרה רק לאחרונה. אבל אם בקצה של אותה שיחת טלפון היה מחכה לי RG500 gamma הייתי עושה את הדרך גם ברגל.

כדי להדגיש עוד את הדיסוננס, אי אפשר בלי טל שביט. האיש שהיה בן 56 כשנהרג לפני 4 שנים, מעולם לא הפסיק להתרגש ולרצות ולהתאוות לרכב על כל אופנוע חדש שזז על כבישי ישראל – ולא רק. בגילו הכמעט מופלג, ועם יצר סקרנות נצחי, הוא היה

**טס לחו"ל בכל הזדמנות כדי לרכב על עוד אופנוע.
אני, לו היו מציעים לי, הייתי כמובן שטס, אולם
בעיקר בשל רצון להיות יומיים בחו"ל, מהרצון להכיר
את האופנוע החדש. ואולי בכלל הייתי מוותר על
התענוג?**

**ואני לא היחיד. אותו הדבר עובר גם על רוכבים
נוספים בסביבות הגיל שלי. כאלה שמנסים כיום
להגשים חלום ישן נושן ולהיות בעלי אופנוע
החלומות שלהם מגיל הטיפשעשרה המוטורי. ולא
משנה ששוכנת אצלם בבית טובת מפלצות הליטר, או
שהם בכלל ויתרו על עולם הכביש לטובת עולם
השטח כבר לפני שני עשורים. הם רק מחכים
שהאופנוע בו הם חושקים יהיה בן 30 והם יוכלו
להביא אותו ארצה. הכסף כבר מוכן ומחכה בחשבון
הפק"מ, והם מחשבים את קיצו לאחור במין טבלת
יאוש.**

אז אולי בגלל שאנו, הגברים, נוסטלגיים יותר מבנות המין הצודק, הוא הוא שגורם לנו לרצות ולהגשים בגיל 40 את חלומות הילדות, או אולי בגלל שהגענו לגיל 40 ואנו מנסים לחזור מעט אחורה במנהרת הזמן המוטורית שלנו ולהישאר ולהיאחז עוד קצת בנעורים שאוטוטו אובדים לנצח? לא יודע. העובדה שזה כך וזה קיים ולא רק אצלי, מעט מנחמת. בבחינת "צרת רבים נחמת טיפשים". סבבה, אבל לפחות אני לא הטיפש היחיד.

נכתב בשנת: 2002

דרך ארץ סיבוב מסביב למדינה ב-14 שעות

מה אתה לא נורמלי? ועוד בחוס הזה? ידעתי שאתה דפוק – הוא צוחק, אבל לא תיארתי לעצמי שעד כדי כך." הדובר: יוסק'ה ברנדייס, אז מבעלי 'מטרו מוטור' יבואני קאוואסאקי. העילה היא המשפט האחרון שהוצאתי מהפה בו אני מעלה את האפשרות לעשות סיבוב סביב מדינת ישראל על ZZR1200 באמצע חודש אוגוסט.

יכול באמת להיות שזהו ענין גבולי. יום רכיבה שלם, הערכה גסה של משהו כמו 13 ל-17 שעות רצופות על

SHOEI

CBR
1000

האופנוע אף הוא לא נבחר במקרה. מבחינתי האישית, אין תחליף לסמ"ק ולהספק. חשבתי שאולי יהיה זה הגיל המתקתק אשר ימתן אותי, אולי הגוף השבור שלי יזעק חמס ודי ב-"ד" רבתי להתעללות שאני מעביר אותו, אבל בין האופציות שהיו לי, הצבעתי ללא היסוס על ה-ZZR. הכי הרבה כח זמין שיש לך ביד, המון מומנט, פוטנציאל אין סופי להחלקות זנב היסטוריות בכל יציאה מפניה – אלמנט הרכיבה החביב עלי.

אז אופנוע יש. את המכשול הראשון עברנו. אך למסע מסוג כזה צריך התארגנות מיוחדת. מחשבה שניה, ובהתאם לאופי ה"יהיה בסדר" שלי, אני מחליט שלא צריך שום התארגנות. למסע נבחר יום שישי מכמה סיבות: האחת היא כבישים יחסית פנויים, השניה היא שאפשר לנוח ביום למחרת (מה שהסתבר כטעות. שכחתי שאני נשוי). יום

ההתארגנות כללה משקף כהה חדש, משקף נוסף חדש ושקוף באם המסע יתארך אל תוך הלילה, תיק מיכל, אטמי אזניים, ובהחלטה מיידית שלא לאכול באותו יום כי אוכל עושה כבד ועייף, אני עוצר בשכונתית ליד הבית וקונה חבילה של חטיפי אנרגיה כדי לסתום ת'פה לבטן לאורך היום. החלטה נוספת היא לערוך את המסע עם חליפת רכיבה מלאה למרות רינונים של חברים שאני אתבשל בדרך. יכול להיות, אבל עם הגוף השבור שלי, אני מחליט להיות ממוגן עד הסוף למרות יום החמסין.

בבוקר יום שישי אני מתעורר בשש בבוקר מסטול לגמרי אחרי שהלכתי לישון רק ארבע שעות לפני כן. דווקא הלילה לא הצלחתי להירדם. דנה מנסה להוריד אותי מהעניין: "אולי בשבוע הבא?" אבל הראש שלי כבר במקום אחר לגמרי והאדרנלין מתחיל לפמפם איטי ובטוח מהמוח אל מחזור הדם. אין סיכוי. אני עושה את זה, ועכשיו!!! רבע לשבע אני משחרר קלאץ' כשאני כבר מזיע בתוך החליפה.

מה יהיה בהמשך היום אם כבר בשעה הזו חס? בעצם מה זה משנה? אני עוצר שוב בשכונתית כי שכחתי אתמול לקנות מים. למזלי כי רב, יש לו גם כמה בקבוקים קפואים שהוא שומר לבן שלו. אני לוקח שניים למרות המחאות הקולניות והקללות בגרוזינית ("נו באמת התורה אתה לא יכול לוקחת בקבוקים של בן שלי כי מה אני לעשות עכשיו"), לוקח עוד אחד מהמקרר, מבטיח לשלם מתישהו, ומתניע שוב לכיוון היציאה מיהוד דרומה.

הדרך על גהה מורידה את מפלס החום בחליפה המחוררת ואויר הבוקר צונן ונעים במצב נייד. אני מחליט להציב את שעון המהירות על 180 קמ"ש שהם פחות או יותר מהירות השיוט של האופנוע ומתאימים לרכיבה בין עירונית, אך אני מוצא את עצמי שוב ושוב ב-240 קמ"ש ומחליט שלא לשים יותר לב לשעון המהירות. 240? שיהיה 240. ישנה כמות מפתיעה של מכוניות על הכביש, ואני מקווה מאד שכמות הרכבים תרד ככל שהדרך תארך.

ליד יבנה אני מאט אחרי מכונית ומשאית שאני לא מצליח לעקוף ומחליט בינתיים לסדר את אחד מאטמי האזניים שיצא לריקוד בתוך האוזן. אני שומע צפצוף מאחור וקולט אשה מבוגרת היושבת ליד הנהג בתוך רכב שעקפתי קודם במהירות על קולית מבחינתם, ומברכת אותי בנסיעה טובה. תודה אמא יקרה ולהתראות. אני מפנה מבט קדימה, מסובב את הידית הימנית, והאופנוע שוב מתחיל לשאוב את הכביש כשהמחוג הימני בלוח השעונים רץ ימינה במהירות שמעלה לי חיוך על הפנים. תאוצה משכרת יש לו לקאווה הזה. בשלב מסוים אני מחליט שבכל זאת 280 קמ"ש הם מעט מוגזמים בכביש בין עירוני עמוס במכוניות, ומוריד את השעון ל-200 קמ"ש. מה גם שאני מתקרב למחלף המוביל אותי דרומה.

ביציאה דרומה מבאר שבע אני מחליט לעצור לטובת הכנסה והוצאה של נוזלים אל ומחוץ לגוף, טלפון לאשה להודיע את המיקום שלי, וחוטף מקלחת של צוננין על זה שהגעתי עד ליציאה מבאר שבע בפחות

משלושת רבעי השעה. חצי שעה פחות ממה שהמכונית שלה היתה עושה בדרך לאוניברסיטה בבירת הנגב. אני מבטיח שאסע יותר לאט, ומאשים בכלל את האופנוע. אני כולה טרמפיסט. הריטואל הזה עוד יחזור בהמשך הדרך.

אני סוגר את הסלולארי לאחר השיחה בת שלוש הדקות, ופתאום קולט: שקט. שקט מוחלט. בשעה הזו בימי שישי באיזור הזה אין עדיין מכוניות, אטמי האוזניים מסננים את הרעש שבכל זאת רוחש באויר, ואני מרגיש פתאום לבד באופן הכי חיובי של המילה. אני, עצמי, אני, ובלי אף אחד.

הדרך אל מצפה רמון מעצימה את תחושת הלבד. המרחבים האין סופיים הלאה אל תוך הישימון המתחלף בצבעי הצהוב אדום כתום פשוט מקסימים. אחרי 50 ק"מ של נסיעה אני קולט בדואי תקוע עם סובארו '83 בצד הדרך. מסתבר שהוא משבט אל

עזזמה, מחכה לחבר של הבן שלו, והוא תקוע כבר יותר משלוש שעות. אני משאיר לו בקבוק מים אחד, ובתמורה זוכה למטר ברכות בערבית בדואית, וכמובן הזמנה לחפלה. שילוב לראשון. הדרך שובת לב עם הנופים המדבריים שלה, ואני נזכר בכל הפשיטות הצבאיות שביצענו באיזור בימי אימון קשים וחמים במיוחד עד שלא נשארה לנו נשימה, והאבק נכנס כבר אל תוך הריאות עם או בלי בנדנה על הפרצוף. הדרך שקטה, כמעט ללא מכונניות, וכאן אני מרגיש באמת, ואולי בפעם הראשונה את חווית האדם והאופנוע לבד במרחב השומם. עד עכשיו הייתי כנראה צעיר ופרוע מדי מכדי להבחין בדקויות. הררי הכתום והצהוב שמסביבי, ופס האספלט הכמעט ישר מקדימה, המנוע המזמזם מתחת, והמפה אותה אני רואה מתחתי על תיק המיכל בזוית העין, מעניקים לי את חווית הרוכב הבודד במלוא מובן הפלצנות. רק אני, השקט, המהירות והאופנוע. אין מילים.

בצומת טללים אני צריך לפנות שמאלה לכיוון מצפה רמון, אבל מחליט שאם אמרתי שאני הולך להקיף את המדינה, אז עדיף להקריב עוד 100 ק"מ לטובת המטרה והעמידה במילה, ומחליט להמשיך ישר אל מעבר הגבול הישראלי מצרי בניצנה. מעט אחרי צומת אשלים אני רואה לפני שלושה גפ"סים שנוסעים בקצב שלהם. המהירות שלי היא משהו כמו כפולה משלהם ועוד קצת, ואני סוגר עליהם תוך האטה למהירות עקיפה שזה משהו כמו 150 קמ"ש. בדיוק בשניה בה אני מתחיל את העקיפה, סוטה הג'יפ הראשון שמאלה אל דרך עפר צדדית. אני יורד על הבלמים בכל הכח כדי להימנע מפגיעה בו, וה ZZR1200 משיב לי בבלימה מדוייקת ונשלטת לחלוטין על גבול האחיזה של הצמיג הקדמי שמביע קולות מחאה חרישיים. אני נותן לשני האחרים לרדת גם הם אל צד הדרך, וממשיך אל מעבר ניצנה לא מבלי לתהות ולהעלות את המחשבה שאם היום מתחיל ככה, אז אולי כדאי לקפל את עצמי חזרה הביתה כי מי יודע איך הוא עומד להסתיים. נאמן לחוסר האמונה שלי באמונות טפלות אני מבריח את

**המחשבה אחורה אל ירکتני הזיכרון בו אין אפילו
תאים אפורים, וממשיך הלאה.**

**המילואימניקים בניצנה לא מבינים שהגעתי אליהם
במיוחד, אני צריך להסביר להם שאני לא עוד אחד
שפספס את צומת טללים בדרך אל מצפה רמון, אלא
הגעתי אליהם במיוחד כדי לצלם את המקום. האירוע
הופך תוך שניה לאירוע בו משתתפים גם אלה שלא
בשמירה ובאים לראות את הליצן התורן בחליפה
הצבעונית, וכמובן, ובעיקר את האופנוע. אני מנצל את**

ההזדמנות לכוון מעט את המתלה האחורי שהוא לא ממש שיא הטכנולוגיה העכשווית ודי מפריע לי בתצורתו הנוכחית. מבלי להיכנס לדקויות אני פשוט מוריד את עומס הקפיץ כמעט עד הסוף, ומסובב את שיכוך ההחזרה למצב הרבה יותר קשיח מהמקורי. לאחר מכן אני פשוט לא מתעסק יותר עם המתלה האחורי בכלל. הכיוון הזה "על עיוור" הוכיח את עצמו בהמשך כמספיק טוב, ושינה דרמטית את התנהגות החלק האחורי של האופנוע. אני חוזר לאופנוע ומתחיל בנסיעה חזרה אל צומת טללים, כשפתאום אני קולט ש... אין דלק. מחוג הדלק אפילו לא זז טיפה ימינה. אני חוזר חזרה את כמה מאות המטרים אל מעבר הגבול, ומילואימניק נחמד במיוחד שואב לי מהאוטו שלו כדי בקבוק קולה מלא. הכמות הזו בטוח תספיק לי עד תחנת הדלק הממוקמת בצומת קציעות. בתקווה שהיא פתוחה כמובן.... פתוחה.

בצומת טללים אני פונה אל מצפה רמון. הדרך מציעה שפע של אפשרויות לרכיבה על אופנוע עם מנוע אדיר כמו של האופנוע שמתחתי. ישורות שלא נגמרות בהן האופנוע מגיע לסביבות 290 על השעון, ופניות סופר מהירות בהן לא צריך בכלל להוריד גז. האופנוע במהירות האלו מספק את הסחורה ללא שמץ של ציוץ מצד מערכת השילדה/מתלים, והמנוע מרגיש שגם אם תקיף איתו את כדור הארץ בהילוך ראשון עדיין לא ממש תאמץ אותו. מכאן ואילך אני מפסיק להתייחס אל המנוע כאילו הוא במבחן, ופונה אליו בצד הרכיבה הנהנתנית נטו ללא שום תשומת לב לפרטים. גז, גז ועוד גז נקודה. בשלב הזה כבר מתחיל החוס לתת בי את אותותיו ואני מרגיש כאילו אני מתאדה בתוך החליפה. יש בחוץ משהו כמו 40 מעלות חום, והחום בתוך החליפה גבוה ללא ספק בעשר מעלות לפחות. שטויות. מוסיף לאתגר. תנאים אידיאליים תמיד גרעו לי מהכיף של ללכת עם הראש בקיר. פסיכי?! אולי... אבל כיף.

במצפה של מצפה רמון אני עוצר עצירה ראשונה למים. הנוף המדברי המרהיב פשוט יפהפה, ואני מחליט להביע את הערכת אליו בצורת מזכרת מימית למדי ושתדעו: מי שלא השתין מהמצפה של מצפה רמון למטה אל המדבר, כאילו לא השתין בכיף מימיו. אני מתנצל בפני אמא אדמה על הצורך הפיסי שבמיחזור הנוזלים, ומצלם לטובת הכתבה. חזרה לאופנוע. המנוע מוציא חום אימים ששורף לי את חלקם התחתון של הירכיים ואת שוק רגל שמאל. יחד עם החום שבחליפה נוצר אפקט אידוי של עוף שישראל אהרוני היה גאה בו. אני לוקח את בקבוק המים ושופך פנימה אל תוך החליפה כולל אל תוך מגף הרכיבה השמאלית. הרוח שמגיעה בנסיעה אל החליפה המחוררת וספוגת המים עושה את האפקט המצופה ממנה, מקררת את פנים החליפה ומרעננת אותי יופי.

הירידות של מצפה רמון ועד לאילת תמיד היו בשבילי חוויית רכיבה. היו ימים שהייתי נוסע

במיוחד לכביש הזה ועד לאילת, ומספיק לחזור
הביתה לפני 11 בבוקר לקידוש של שבת. הנוף
מרהיב, ואני מוותר על רכיבה ספורטיבית בירידות
המפורסמות לטובת רכיבה מתונה יותר כך שאני
אוכל ליהנות ממה שיש לארץ המופלאה שלנו להציע.
מה שמעט מעיב על האווירה הפסטורלית הם שלטי
ה"שטח אש" שמופיעים בכל חור. המחשבה על פגזי
התותחים והטנקים, הנ"ט והמוקשים איתם אנו
עושים שמות בארץ הקטנה והכל כך יפה שלנו
מורידים לי את מפלס מצב הרוח, ואני מתחיל לחשוב
פוליטיקה. אתם רוצים מדינה מחורבנת?! קחו
אותה. רק עזבו אותנו בשקט כדי שנוכל לנוח כבר
ביפי הארץ הזאת אחרי אלפיים שנות...אני מגיע
לשדה בוקר, ושוקל לרגע להיכנס לביתו של "הזקן",
אך הזמן דוחק ואני מחליט להמשיך לאילת.

המשך הדרך לאילת הינה חגיגת רכיבה רצופה. אני
נזכר במקרה עם הג'יפים ומפתח לי תאוריה
שקראתי לה תאוריית "השניה שלפני". התאוריה

אומרת כי כל מי שחווה על בשרו אי פעם תאונה כלשהי, לא רק בדרכים, בסופו של דבר מגיע למחשבה הכל כך טבעית: "מה היה קורה אילו עכשיו הייתי שניה לפני אותה סיטואציה שגרמה לי ל...". אני מגיע למסקנה הכל כך טריוויאלית כי בעצם בכל רגע אנחנו נמצאים באותה 'שניה שלפני'. אתה עומד לעקוף? אתה שניה לפני תאונה. האט. אתה בכלל נוסע ומסביבך כלי רכב? אתה שניה לפני תאונה. פקח עיניים. כך שבעצם כל תנועה שאנו עושים על הכביש, ובעצם כל מהלך הנובע מזהירות מסוג איזשהו, הוא 'השניה שלפני'. אני עוד לא מספיק לגמור את המחשבה, ולפני מחסום משטרתי. קולט את הצ'קלקות מרחוק ומציץ במד המהירות. שיט. 260 קמ"ש. הלך עלי ואני בפירוש מתכנן בריחה מהירה תוך מבט למעלה לראות את המסוק המשטרתי. לפני 5 שנים מצאתי דרך להתחמק גם ממנו. אבל מסתבר שהמחסום איננו בשבילי. איסוזו טרופר אם אינני טועה, התהפך במבואות אילת. מעבר לשאלה איך אפשר להתהפך בקו ישר, מסתבר שכולם נפצעו ברמת פציעה קשה או בינונית, וברכב

היתה כמות נוסעים גבוהה מן המותר. אני קושר שיחה עם השוטר יוסי העומד במחסום ומתגלה כאופנוען נלהב. מסתבר שרוני נאק – העורך לשעבר של 'אוטו בשטח' ושל 'מגמוטו' זצוק"ל, חבר טוב שלו ואמור כל רגע להגיע לאילת לסוף השבוע. הוא מזמין אותי אליו הביתה אחר הצהריים, ואני נהנה לראות את פיו נפער כשאני מספר לו שבעוד כמה שעות אני כבר אהיה בחרמון.

הכניסה לאילת מפוצצת בכלי רכב. אני מגיע לקניון אילת הממוקם על חוף הים ומחליט לעשות שם את ההפסקה הראשונה שלי. אני נכנס לקניון האילתי (מזגן) שנראה כאילו הוא ממדינה אחרת לגמרי. קודם כל, בניגוד לשיממון האוחז כיום במרכזי קניות ברחבי הארץ, הקניון מלא באנשים ויותר מכך, נשים. יותר נכון – בחורות. המון תיירות בלונדיניות עם מבט כחול חודר, חזה שעושה אותך נמושה ורגליים מושלמות, מסתובבות עם בגדי ים או בבגדים מינימליים אחרים. שתי תיירות אנגליות המתארחות

אצל יפעת במסגרת מדינית כזו או אחרת שואלות אותי על איזה אופנוע באתי ומבקשות סיבוב, אבל מסביר להן שאני כרגע בעצם במירוץ נגד הזמן. אני מסיים את ה'ארוחה', מקבל שתי נשיקות בלונדיניות ואחת ברונטית, דוחף אטמי אזניים ומדליק את האופנוע.

היציאה מאילת קלה יותר מהכניסה אליה. בדרך החוצה אני רואה את הג'יפ מהתאונה על גורר בדרך אל תחנת המשטרה או המוסך. אני ממשיך על כביש מס' 90 לכיוון הערבה. אחד הכבישים השנואים עלי ביותר. חד גוני ומשעמם, ואני לא מצליח לשחזר לשניה את הרגשת הכיף שבלבד עם האופנוע. אני ממשיך במהירות קבועה ואיטית יחסית בדרך ישרה לגמרי ומשעממת בטירוף. בצומת נווה זוהר במבואות ים המלח אני עוצר לתידלוק של האופנוע ושלי כשהגוף שלי רותח בתוך החליפה גם מהחום האכזרי שבחוץ – כולל הפסקות הצילום שגוזלות לי המון זמן, וגם בגלל האופנוע שמטגן לי את החלק התחתון של הגוף. בדיעבד הסתבר שזו תהיה העצירה השניה והאחרונה שלי לאותו יום ואת כל שאר הקפת המדינה ארכוב רצוף. אני חוזר על תרגיל החליפה הרטובה, רק שהפעם אני משקה עם הצינור של תחנת הדלק את כל החליפה והמגפיים מבפנים, וכך, עם שלושה קילוגרמים נוספים, אני עולה לבוסס את עצמי לדעת בתוך הבריכה האישית שלי על האופנוע.

כביש מספר 90 בקטע שמקביל לים המלח ועד לצומת קליה הוא כביש נהדר ללימוד רכיבה. האספלט חדש לחלוטין, האחיזה מושלמת, שדה ראייה מצוין ברוב חלקי הכביש, ואני מתרגל עם עצמי טכניקות רכיבה. הכביש מתפתל בקטעים של 50 קמ"ש, ועד לקטעים מהירים של 200 קמ"ש פלוס. כבר בתהליך הבלימה של הפניה הראשונה, אתה רואה את הסוף של הפניה הבאה. המצב הזה מאפשר פשוט לרכב ספורטיבי בכיף. מתקרבים לפניה, בלימה חזקה מאד בכניסה לפניה, והראש שלך כבר בכלל מתכנן את הפניה הבאה למרות שאת זו אפילו עוד לא התחלת. שדה הראייה המדהים מאפשר לי לבלום הרחק אל תוך הפניה, והאופנוע משתף פעולה ברכיבה ספורטיבית באופן מפתיע ביותר. רגלית ימין משייפת את האספלט בימנית הדוקה במיוחד של 80 או 90 קמ"ש, והאופנוע יציב כמו שרק אופנוע עם בסיס גלגלים ארוך ושילדה אדירה כמו של ה ZZR יכולים לספק. אני מתחיל להתעייף, ובפניה שמאלית עיוורת

במיוחד אני כמעט ממשיך ישר עם 30
קמ"ש מיותרים ואדרנלין בלתי נגמר במקום לגמור
את השמאלה. התעשתות מהירה, פקודת היגוי
נוספת לחידוד מהיר של הפניה, ואני מגיע לצומת
קליה וממשיך לכיוון יריחו.

במבואות יריחו אני מתלבט אם להיכנס אל העיר בה
ביליתי די הרבה בתחילת שנות ה-90. מחשבה נוספת
אומרת לי שזה יהיה קצת התגרות בגורל להיכנס אל
העיר הזו עם קסדה שדגל ישראל מאויר עליה באון,
במיוחד אחרי הסיפור עם רחב והמרגלים ושהפלנו
להם את החומות בפעם השניה תוך 3,000 שנה. אני
פונה ימינה אל אחד הכבישים האהובים עלי ביותר:
עוקף יריחו הוא כביש שברובו הוא בעצם פניה ימנית
בלתי נגמרת. קטע כביש אחד זכור לי במיוחד מימי
המילואים אליהם הייתי מגיע עם הפיירבלייד שלי
ז"ל שהיה משופר בטירוף. באותם ימים הייתי לוקח
את הימנית הזו בפול גז במהירויות שקרובות ל-270
קמ"ש על השעון עם סליידר לוחך אספלט. היום

מהירות של 230
קמ"ש נראית לי מהירה
מדי, וזווית האופנוע
פושרת למדי. אבל זו
היכולת אליה אני מסוגל
כיום להגיע, מה לעשות.

כביש הבקעה מעלה בי
זכרונות צבאיים
מעיקרם, אני עובר

בצומת אדם ומקבל צמרמורת. השלט מוביל אל מושב
בקעות בו היתה לי חברה מדהימה אי שם בימי הצבא
שלאחר מכן הפכה לידידה קרובה במשך שנים עד
שהתחתנה ב- 95 והקשר איכשהו נותק. רק בקושי
אני עוצר את עצמי שלא לעלות אל בית הוריה ולשאול
אותם מה נשמע אתה. אני עובר את בית שאן, אשדות
יעקב ואפיקים, ומגיע לצומת צמח בטבריה. אני נכנס
אל תחנת הדלק ופותח מפה לראות להיכן אני
ממשיך. הראש אומר לעלות אל כביש 92 הסלול

והטוב, אבל הלב אומר כביש 98 לאורך הגבול עם סוריה. כאדם אמוציונאלי מטבעי אני מחליט ללכת עם הלב ולא מתחרט לרגע. אם יום אחד אני אארגן טיול אופנועים, זה יהיה לכבישי הגולן. עד כמה שאני אוהב את החלק המדברי הכתום של המדינה, הרי שאני פשוט מכור לחלק הזה הצפוני של הארץ. איזור כל כך יפה, ירוק, עמקים, הריח משכר אותי ואני רוכב במהירויות נמוכות בהילוך ראשון ושני עם קסדה פתוחה. הכביש מחולק לכבישים מדהימים ביופיים ללא צל של כלי רכב איזשהו בשעות אחר הצהריים של יום שישי, ואני משייט במהירות נמוכה בהרבה ממה שאפשר ופשוט מתענג על הנוף. חלקים אחרים של הכביש בעליה אל רמת הגולן באיזור משולש הגבולות אינם מאפשרים תנועה במהירות של יותר מ-20 קמ"ש.

אני רוכב לאט באיזור הזה. בכבישים האלה אתה בקושי רואה איך והיכן נגמרת הפניה – בדרך כלל פניה של 180 מעלות, והכביש כל כך צר ששתי

מכוניות לא יכולות לעבור שם אחת ליד השניה. לאחר מכן מתיישר הכביש אל ישורות ארוכות ארוכות, ואני ממשיך את הרכיבה שם במהירויות שבין 240 ל- 280 קמ"ש כשהראש צמוד אל תיק המיכל והמבט תקוע רחוק רחוק אי שם באופק הירוק. אני עובר את הכפרים הדרוזיים אל רוס, בוקעתא ומסעדה, עובר את "ברכת רס" ונכנס אל מג'דל שמש. מסתבר שבדיוק באותה השעה משחקת קבוצת הכדורגל של הישוב מול אחת מיריבותיה המושבעות ביותר, והאווירה חמה. אני מצלם, ונשאר דקה לראות את הקבוצה המקומית חוטפת גול. הבעות הזעם של התושבים הן זמן טוב להתחפף משם ולהמשיך למעלה אל הנקודה הצפונית ביותר של מדינת ישראל. אני מגיע לחרמון ומרים טלפון להורים כדי להודיע שלא נגיע הערב לארוחת ערב של שבת. השעה כבר חמש אחה"צ ואני מוצא תירוץ שאנו מוזמנים לחברים כדי שהורי לא יחטפו שבץ בשניה שהם יבינו מה שאני עושה.

מזג האויר הופך להיות נעים, ואין שום סיבה לרכוב במהירויות הנמוכות בהן אני יורד דרומה אל קרית שמונה עם חליפה סגורה לגמרי. אני פותח את החלק העליון עד לאיזור החזה, ומתפעל מכך שיכול להיות גם נעים. שכחתי כבר שחום מהביל הוא לא מצב מזג האויר הקבוע. כנראה שככה זה כשאתה חנוט 10 שעות רצוף בחליפת רכיבה בחודש אוגוסט. אני עולה אל כביש 999 לכיוון חוות שבעה, אולם שם עוצר אותי גדוד של גולני ומחזיר אותי אל כביש 98 לאחר שהיתה הקפצה בגיזרה ונערכות סריקות. "כנראה חזיר בר – אומר לי מ"מ צעיר – אבל לך תדע, אולי יהיה לנו פה סוף סוף קצת אקשן". אני יורד חזרה אל מג'דל שמש מצידה השני לכיוון נוה אטי"ב ומגיע אל כביש חלומי שכבר מזמן שכחתי שהוא כזה. כביש שחור ומהמם שמתפתל אל תוך הרים ועמקים ירוקים ופורחים וריח מטמטם של פריחה וצמחיה. הלב פשוט מתמלא לגמרי.

המשך הנסיעה מזמן לי את הקטע הצפוני הגלילי
שאני הכי אוהב בארץ: האיזור שבין נחל שיאון לכיוון
קיבוץ דן, אתרי הלחימה תל פאחר ותל עזזיאת על
סיפורי הגבורה של גולני שם, ועד מושב שאר ישוב
וחורשת טל. מקום מדהים עם ריחות וצבעים משלו.
אני שוב נוסע שם לאט עם קסדה פתוחה וכיף של

החיים עד
למבואות קרית
שמונה.

באיזור המפותל
והמהמם של
קיבוץ איילת
השחר, אני
מפליג בביטחון
עצמי מופרז אל
תוך אחת
הפניות, עיוורת
אבל שאני מכיר

**מצוין, וכמעט נכנס ברכב מטומטם שבא ממול
המחליט לעקוף את הרכב שלפניו בתוך הפניה. היום
זה לא יום להתעצבן, ומקרית שמונה ועד לצומת ראש
פינה לא נרשמים אירועים מיוחדים.**

**הדרך מצומת ראש פינה לכיוון נהריה דרך צפת, הר
מירון וקיבוץ סאסא הם חגיגה של רכיבה. ברמזור
היציאה מראש פינה מצטרף אלי
ימאהה FZR600R ואנחנו מתחילים את הנסיעה
יחד ומתחילה דינמיקה של מירוץ. יכולת הרכיבה
שלו גבוהה בעליל משלי, וברור לי שהוא מכיר היטב
את הכביש. אני מנסה להיצמד אליו וה ZZR1200
משתף פעולה עם היגוי זריז בצורה מפתיע ולינאריות
מעולה במעבר מנסיעה בקו ישר להטיה גם
במהירויות נמוכות, כאילו אין עליו משקל עצמי של
פיל ממוצע. בסופו של דבר אני מגלה את נקודת
התורפה של הרכב שלפני, ובאחת מפניות ה-180 אני
תוקע אותו על הבלמים ונכנס מתחתיו. שלוש או
ארבע פניות אחר כך הוא מנסה לבלום בצמוד אלי, אך**

במקום לבלום אל תוך הפניה הוא ממשיך ישר אל העפר שבצד הדרך באיזור שבין חורפיש למעלות תרשיחא. אני מאט ומחכה לו שישוב אל הכביש, ואנו נפרדים בצומת תפן כשהוא פונה לכיוון כפר ורדים ואני ממשיך לצומת כברי אל כביש מס' 70 לכיוון ראש הנקרה.

בירידה מראש הנקרה אני מבין שלא עצרתי לשתות ודוחה את העניין עד לנהריה. בנהריה אני עוצר לשתות בחוף הים, שם את הקסדה על הראש, ושניה לפני שאני יוצא מהשער של הטיילת אני נזכר שלא צילמתי לא כאן ולא בראש הנקרה. על לחזור לראש הנקרה אני כמובן מוותר, אך אני חוזר אל הים של נהריה ומצלם. השעה כבר שמונה ועשרה בערב, ואני כבר מת לחזור הביתה במיוחד כשאני יודע שעכשיו אני הולך לנסוע דרך כביש החוף המשעמם. אני מחליף שוב את משקף הקסדה למשקף בהיר ונקי, ועולה על האופנוע.

הדרך חזרה הביתה עוברת במהירות. אמנם ערב, אך בקטעים המוארים אני מחליט לתת גז ומגיע מנהריה ליהוד כעבור 55 דקות בדיוק, ואני מתנצל מראש אל מול אותם נהגים שהקפצתי בכביש החוף ולאחר מכן בגהה כשעקפתי אותם בלילה עם מנוע צורח ב-260 קמ"ש. בדרך הביתה אני מבין שעשיתי משהו ייחודי. לא בגלל הקושי הפיסי, אלא שבגלל שנסיעה כזו נותנת לך פתאום פרופורציות מושלמות על המדינה שאתה חי בה. זה לא שאתה נוסע פעם צפונה ואתה מכיר את הצפון, פעם דרומה ואתה חווה את הדרום, ופעם אחרת לערד ואתה לא בדיוק מקשר מה מימינך ואיזה איזור משמאלך למעט כיוונים כלליים ביותר. אלא שפתאום יש לך אינדיקציות מדוייקות על כל המדינה. עברת והקפת את כולה ביום אחד. הגעת מקצה אחד של הארץ אל הקצה השני שלה בבת אחת. ביום אחד היית גם באילת וגם בחרמון. כל המדינה נכנסת לתובנה פרופורציונלית אחת ומדהימה. מטריף.

**אני פותח את הדלת, והדנה תוקעת בי מבט דומע.
הגעתי הביתה.**

נכתב בשנת: 2016

פשרות

במשך שנים בחנתי אופנועים. ברוב השנים הללו הייתי כבר איש משפחה, אבל זה מעולם לא הגביל אותי. מה גם שחזרתי לרכוב מיד לאחר פציעה חמורה, והרגשתי שהתמתנתי ובהחלט רכבתי זהיר ולאט יחסית. גם יכולת הרכיבה שלי היתה ירודה, אבל חיפיתי על זה ביכולת גבוהה כבוחר שיודע לזהות מה קורה באופנוע.

מעולם לא הייתי רוכב טוב במובן הקלאסי של המילה. בחלקים מסויימים של שנות התשעים

הייתי רוכב מהיר מאד, אבל בסגנון רכיבה מפגר
למדי שטוב שיצאתי ממנו בכלל בחיים. יהודה
איילון, לבטח מגדולי הרוכבים ומהמהירים ביותר
שנחתו פה, סיכם הכל בארבע מילים כשאמר לי
"אתה רוכב כמו משוגע."

ואז היתה הפציעה ההיא, וחזרתי לרכוב. הפעם
כבוחן.

האופנוע האחרון שבחנתי ממש היה CBR1000RR מודל 2006. הרגע שבו אמרתי לאשתי שזהו, זה היה האופנוע האחרון ונגמר הפרק הזה של מבחני הדרכים, היה רגע שלא אשכח לעולם. אשתי – אשה חזקה שאוכלת עשרה גברים מסוקסים לארוחת בוקר לפני קינוח, לקחה את הכסא שלי וצדקה, הניחה יד על חזה, והתיישרה בלי קול ועם דמעות בעיניים. מעולם לא חשבתי ששנות המבחן שלי גרמו לה לכל כך הרבה לחץ ונשבעתי שלא אבחן עוד לעולם. שבועה שלא ממש עמדתי בה בשנה האחרונה.

מאז רכבתי בעיקר בסופי שבוע על הפיירבלייד, ובמקביל יצא שהתחלתי לאסוף אופנועים עד למצב בו היו לי שבעה. כולל אופנוע שבניתי לי. סופר היפר דופר ספורטיבי, אבל מוציא רק כ-60 כ"ס ושבניתי כדי שלא אוכל לרכוב באמת מהר. אופנוע שיגביל אותי.

בשנה האחרונה שוב בחנתי קצת. בקטנה. אבל הצלחתי לשלוט בעצמי. רכבנו בסבבה. נסעתי למשל עם מיצו על שתי מוליטסטרדות, וברגע שהרגשתי שהקצב שמיצו הכתיב לא מתאים לי גם בגלל הכביש המוכר לו היטב אבל לא לי, וגם כי הוא רוכב מהיר ממני, עשיתי סטופ והורדתי גז. כך היה גם במבחנים אחרים.

אבל המבחן של ה-GT1290 של KTM כבר היה קו פרשת מים. פורשה שעקפה אותנו במהירות בעת שינוקא ואני היינו בשיוט נינוח הדליקה לי פיוז שכבר מזמן חשבתי שנשרף ואיננו. מנתק ההצתה במח נכבה, העולם מסביב נעלם, ומגביל הסל"ד במח נשבר. פתחתי את הגז עד הסוף והתחריתי עם הפורשה בכבישים הצרים מלמטה ועד לסטף למעלה כשהאופנוע על +170 כוחות הסוס שלו נמצא או במנתק ההצתה, או ב-ABS צורח. "הרסת לי את השבת" אמר לי בחיוך למעלה בעל הפורשה ונסע,

ואני ישבתי לחכות לינוקא שיגיע והתחלתי להיבהל מעצמי.

במבחן אחר היה את הג'יפ שיצא מהשטח וחסם לי את היציאה מהפניה בכביש עין השופט ואיכשהו יצאתי מזה חי ובשלום למרות הכל, במקום להימרח לו על הפגוש האחורי.

תיכף כל ההקדמות הללו יתחברו.

בשנה האחרונה הסתכלתי על האוסף היפיפה, והחלטתי שדי; לאסוף זה יפה, אבל לרכוב זה יותר יפה. החלטתי למכור את כל האופנועים מלבד הפיירבלייד ולקנות אופנוע ספורט אחד עליו אוכל לרכוב בסופי השבוע בכיף. ההחלטה נפלה על ה-S1000RR שופע הבקרות, ומיד כשמכרתי את ה-GSXR-750 המיתולוגי שלי כך שהממון היה

בכיסוי, ביקרתי באולם התצוגה של BMW והתחלתי בגישושי הזמנה של אחד כזה חדש (בתמונה למעלה).

ואז ביטלתי את כל העניין.

מישהי זרקה לי ש"איזה מגניב, תוכל לקחת את לביא (בני בן ה-7) לסיבוב על האופנוע", ואני אמרתי לה שמה פתאום שאני אסכן את חיי? ואז עצרתי לרגע: ומה, לי מותר לסכן את חיי? האם הילדים שלי – לו היו יכולים, היו מאפשרים לי לרכוב כמו שאמורים לרכוב על הבימר הזה בערד ובמלכישוע? בוודאי שלא. אשתי לא אמרה כלום כי היא לעולם לא תשים לי רסן על הצוואר, אלא רק היתה עצובה בשקט. הבטחתי מליון פעם שארכוב יחסית בזהירות, הסברתי שאני קונה אופנוע בטוח, הפלגתי בשבחי הבקרות האלקטרוניות, אבל הרגשתי שהעננה חזרה לרבוץ לה על החזה. אבל האמת היא שיותר מהכל, הפחדתי את עצמי.

**ב"מירוץ" עם הפורשה קרה מצב שכבר לא קרה לי
מאז הפציעה שנת 99:**

**על העיניים והמח ירד מסך עבה בו לא קיים כלום חוץ
מהאופנוע. רכבתי חסר פחד לחלוטין, אימצתי את
האופנוע למגבלות שלו, כך שגם ולמרות התערבות
הבקרות הוא החליק, התפתל. רכבתי פתאום בסגנון
הרכיבה "ההוא", של פעם. של שנות התשעים.
הסגנון ההוא חסר הגבולות שלא מתחשב במגבלות
אחיזה, כח, יכולת, ומסתבר גם לא בזה שאתה בעל
משפחה עם בית, אשה, ושלושה ילדים. אותו סגנון
רכיבה שיהודה אמר לי שאני רוכב כמו משוגע.**

**וזה הפחיד אותי. הפחדתי את עצמי. נבהלתי מכך
שיכולתי ואוכל להשאיר את המשפחה ואת הילדים
שלי בלי אבא. פחדתי לגרום להם באנוכיותי שיבכו,
שיקרע להם הלב, שיצטערו, שחייהם ישתנו לנצח
לרעה, גם רגשית, גם פיננסית. מהרכיבה הזו חזרתי**

**מזועזע מעצמי ומהסיטואציה בכלל, במקום להיות
ב"היי."**

**עצם זה שהמח שלי נכבה באופן לא רצוני, עצם זה
שרכבתי בצורה די חסרת אחריות כבעל משפחה,
הפחיד אותי. הראה לי שכנראה שגם אצלי, למרות
הכל, יש סוויץ' שבו אני עובר למוד התקפה כשמגיע
הטריגר הנכון, ואז כל מערכות ובקורות הזהירות
וההתחשבות כבות ומתאיידות. ומי יתקע לי כף שזה
לא יקרה שוב כשאקנה את הבימור?**

**אז בצער רב החלטתי פעם אחת בחיי להיות פחות
אנוכי, לחיות עם דחיית סיפוק, לחיות עם חור עצום
שמסתובב לי בלב כבר שלושה שבועות ויסתובב
כנראה עוד שנים, ולוותר על חלום ה-S1000RR.**

לפעמים החיים הם פשרות.

והגעתי לפשרה.

בעיקר עם עצמי.